

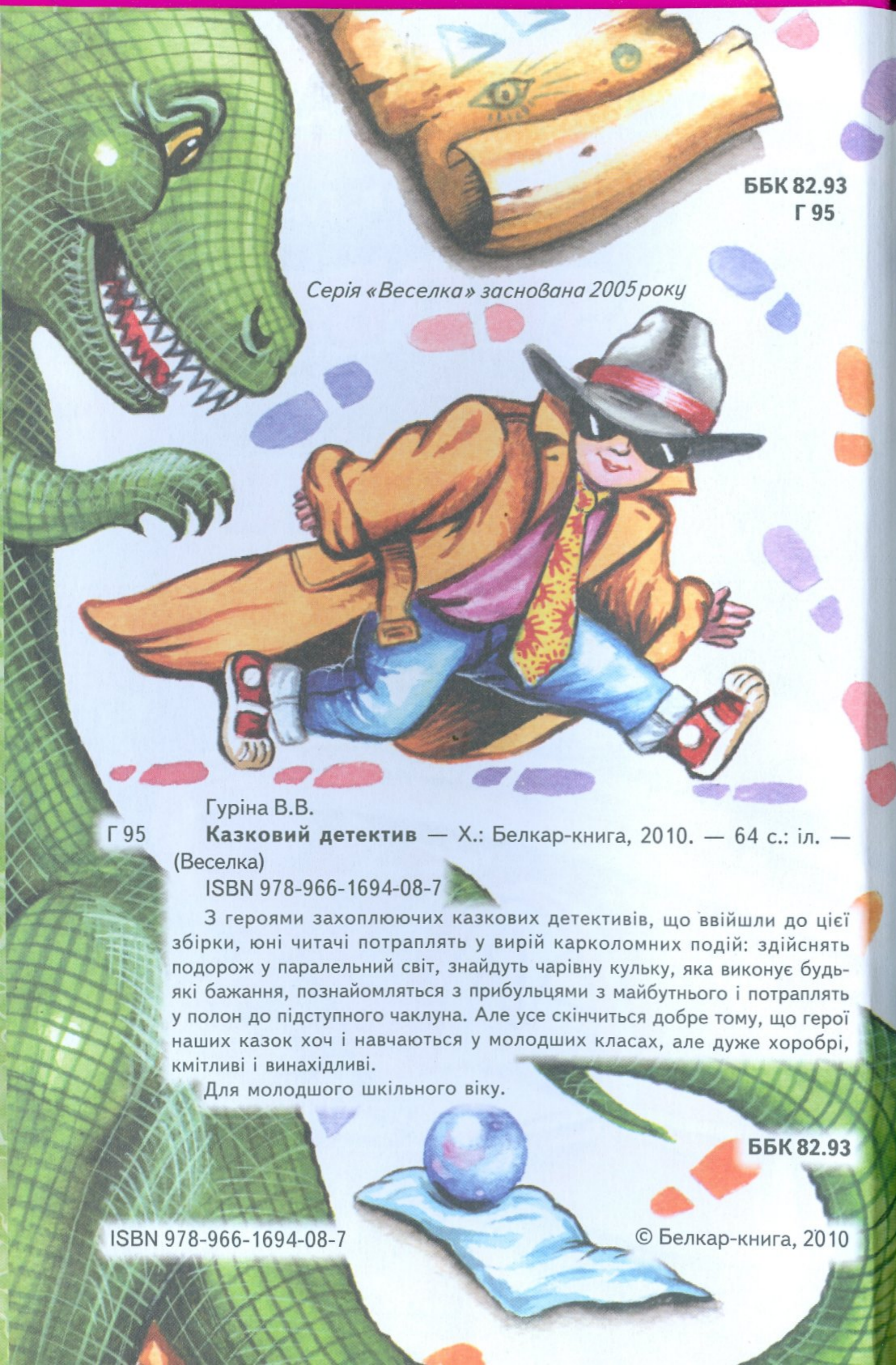
ISBN 978-966-1694-08-7

БЕСЕЛКА

КАЗКОВИЙ
ДЕТЕКТИВ

ББК 82.93
Г 95

Серія «Веселка» заснована 2005 року

Г 95
Гуріна В.В.
Казковий детектив — Х.: Белкар-книга, 2010. — 64 с.: іл. —
(Веселка)
ISBN 978-966-1694-08-7

З героями захоплюючих казкових детективів, що ввійшли до цієї збірки, юні читачі потраплять у вирій карколомних подій: здійнять подорож у паралельний світ, знайдуть чарівну кульку, яка виконує будь-які бажання, познайомляться з прибульцями з майбутнього і потраплять у полон до підступного чаклуна. Але усе скінчиться добре тому, що герої наших казок хоч і навчаються у молодших класах, але дуже хоробрі, кмітливі і винахідливі.

Для молодшого шкільного віку.

ISBN 978-966-1694-08-7

ББК 82.93

© Белкар-книга, 2010

БЛАКИТНА КУЛЬКА

1. Знахідка

Після уроків 3-Б висаджував у парку недалеко від школи молоді деревця. Славко і Олег копали ямку. Точніше кажучи, хлопці з лопатами тупцювали навколо невеличкого заглиблення у землі. Раптом лопата Олега наткнулася на щось тверде.

— Ой! Там щось є! — радісно вигукнув він. — Напевно, це скарби піратів, а може, скелет динозавра!

Хлопчик нахилився і став руками розгрібати землю.

— Мабуть, якась каменюка, — зневажливо мовив Славко. — Усі скарби і без нас давно вже знайдені...

— Виходить, не всі! — посміхнувся Олег, витягаючи назовні маленьку металеву скриньку.

Затамувавши подих, хлопчик хутко відкинув кришку і зазирнув усередину.

— Якому дотепнику спало на думку ховати під землею носову хустинку, шматок старого пергаменту і звичайнісіньку скляну кульку? — розчаровано зітхнув він. — Теж мені скарби!

Славко підніс блакитну кульку до очей, подивився крізь неї на сонце і мовив:

— Пити ж як хочеться! Я б не відмовився від пляшечки мінеральної...

І тієї ж миті у нього в руках з'явилася пластикова пляшка з водою!

— Ова! Як це в тебе вийшло? — здивувався Олег, хутко відкрутив кришку і обережно ковтнув. — Справжня мінералка! Охолоджена... Ну й дива!

— Не знаю! Яюсь само собою... — розгублено мовив Славко. — Я тільки ось так подивився на кульку і мовив: хочу мінералки!

І раптом Славку в руки хтось невидимий знову тицьнув пляшку з водою.

— Виходить, моя знахідка — не такий вже й мотлох, — зрадив Олег. — Б'юсь об заклад, кулька чарівна!

— Хто б сумнівався! — посміхнувся Славко.

Та їхню розмову зненацька обірвала староста класу Яна Шульга:

— Як вам тільки не соромно, хлопці? Півгодини тупцюєте на одному місці, а користі — нуль!

Славко зашарівся і завзято почав длубати землю лопатою. Олег швиденько заховав знахідку до кишені і приєднався до товариша.

2. БАЖАННЯ ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ

Друзі прибігли до Славка додому, і одразу ж почались випробування.

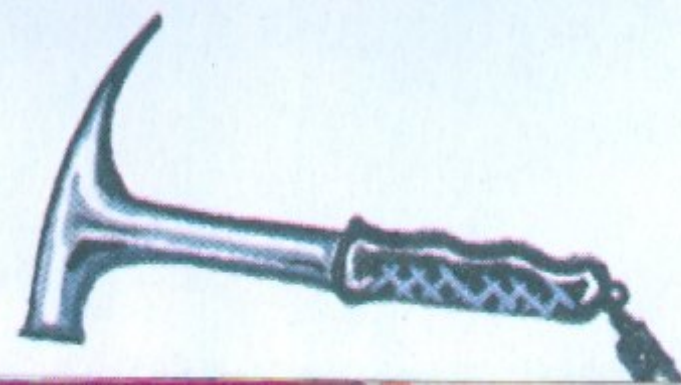
Спочатку хлопцям закортіло скуштувати цукерок, тістечок, морозива, торта з вершками — і усе це миттєво з'являлося. Вони досхочу поласували, але з'їсти усе, що начаклувала блакитна кулька, так і не змогли.

— Цікаво, а чи може кулька виконувати якісь інші бажання? — мовив Олег.

Він попросив новенького велосипеда, Славко — роликові ковзани і костюм Бетмена. І все з'явилося!

Потім хлопцям схотілося мати туристичний намет, справжнє спорядження для альпіністів і надувний рибальський човен.

Та раптом до кімнати зазирнула першокласниця Тетянка, молодша сестричка Славка. Вона саме повернулася зі школи.

— Ой леле! Що ж ви тут накоїли? — сплеснула вона руками. — Мама не дозволяє влаштовувати вдома гармидер...

Друзі подивилися навкруги — дійсно, гармидер, ще й який!

Славко тицьнув Тетянці в руки жменю цукерок і поквапився випхати її з кімнати:

— Не заважай, іди собі, бачиш, ми дуже зайняті!

Друзі зачинили за Тетянкою двері і стали швиденько прибирати в кімнаті. Вони усі цукерки і тістечка заховали у шафу, а торт, намет і альпіністське спорядження — під ліжко. Славко розгублено кружляв з човном по кімнаті, не знаючи куди його подіти. Під ослінчиком утворилася молочна калюжа.

Це тануло морозиво!

— Ні, треба діяти якось інакше, — мовив Олег. — Ми повинні якнайшвидше позбутися усіх цих речей!

— Вірно! — зрадів Славко. — Ми ж можемо у будь-який час знову начаклувати собі усе, що тільки заманеться.

Він підніс до очей блакитну кульку і мовив:

— Бажаю, щоб усі речі, які ми начаклували, негайно зникли!

Але усе залишилося на своїх місцях і тільки молочна калюжа на підлозі стала ще більшою. Здавалося, що начакловані речі уперто відмовляються зникати!

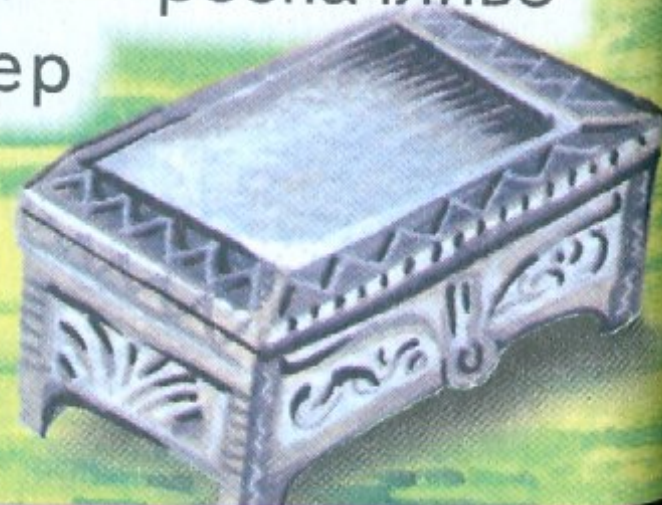
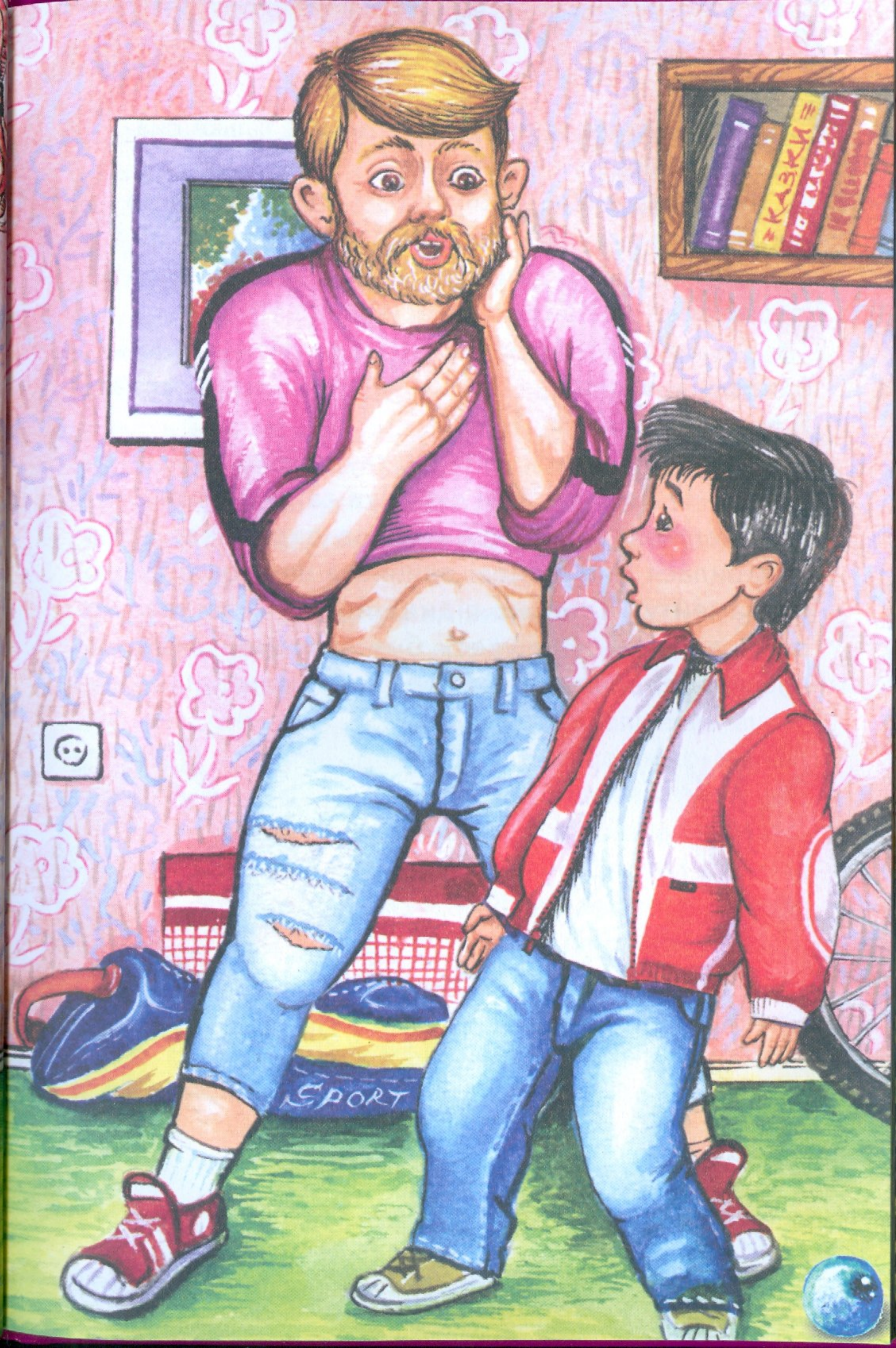
— Ой, лишенько! Що ж я мамі скажу! Вона ж за годину додому повернеться! — непокоївся Славко.

Олег, дивлячись на чарівну кульку, замріяно мовив:

— От якби ми були дорослими, то не треба було б виправдовуватися перед батьками і щось пояснювати, жили б собі, як кому заманеться...

І тієї ж миті Славко відчув, що руки і ноги його почали швидко рости, ставати довгими і міцними. Він подивився на Олега і побачив замість товариша якогось кремезного здорованя з вусами. Потім сам підбіг до дзеркала і зойкнув, бо звідти на нього суворо зиркнув незнайомий бородань...

— Ой, лишенько! Що ж ти накоїв? Навіщо ти побажав, щоб ми стали дорослими?! — розпачливо вигукнув Славко. — Нас же тепер рідні батьки не впізнають!

— Та нічого я не бажав! Я ж так, тільки сказав... — виправдовувався Олег.

— Сказав?! Скажи краще, що нам тепер робити у такому вигляді? Для усіх ми дорослі, а насправді ж — діти! Як ми будемо працювати, якщо тільки до третього класу вчилися?

— Не знаю! Мені вся ця історія вже давно набридла! — образився Олег. — Досить з мене цих чар! Я додому піду!

Він спробував вдягти куртку, але та виявилася замалою. Олег у відчаї смикнув за рукав і раптом з кишені вислизнула металева скринька. Вона розкрилася і на підлозі опинився шматок старого пергаменту. Хлопчик підняв його і став уважно роздивлятися. Він увесь був списаний якимись дивними літерами, схожими на чоловічків, що тан-

цюють, а у куточку — напівстертий малюнок — око дивиться на кульку, а нижче — рука і три хустинки.

— Ура! Еврика! — заплескав у долоні Олег. — Треба тричі змахнути хустинкою, щоб відмінити усі бажання! Таке часто буває у казках. І як ми самі не здогадалися?

Славко тричі змахнув хустинкою і попросив, щоб усе начакловане негайно зникло. І, на превелику радість наших друзів, воно зникло! Усе! Навіть калюжа від морозива!

Олег поклав усі чарівні речі до скриньки і, задоволений, що все так добре скінчилося, побіг додому.

3. Прикрий випадок

Увесь наступний місяць хлопці жили як у казці. Просили у блакитної кульки усе, що тільки заманеться. Кулька навіть робила за хлопців домашні завдання. Але був один недолік — після такої науки знань у голові не залишалося ані трішечки.

— Що будемо робити? — наморщивши носа, якось спитав Славко. — Завтра контрольна робота з математики, а ми нічого нічого не знаємо. З цими чарами я вже й таблицю множення почав забувати...

— От дивак! Навіщо тобі здалася таблиця множення? Ми ж тепер чарівники! Робить же кулька за нас домашні завдання, то й з контрольною роботою залюбки впорається! — впевнено мовив Олег.

І друзі вирішили узяти блакитну кульку до школи. Наступного ранку друзі перевдяглися в роздя-

гальні і побігли до спортивного залу. А коли урок фізкультури скінчився, на хлопців чекала несподіванка: посеред роздягальні височіла вежа з шкільних портфелів, піджаків та кросівок.

Славко стрибав на одній нозі, бо не міг знайти свою другу кросівку, а Олег розгублено нишпорив по підлозі, шукаючи блакитну кульку. Виглядали вони невдоволеними і навіть ображеними. Хоча минулого тижня щиро вважали таку витівку дотепним жартом. Бо саме вони вчинили такий же безлад у роздягальні для дівчат. Нарешті Славко знайшов під лавою свою пропажу, а от чарівна кулька наче крізь землю провалилася!

Уже пролунав дзвоник на урок і до роздягальні увійшов інший клас, але друзі навідріз відмовлялися припинити свої пошуки. Скінчилося усе тим, що Андрій Петрович, вчитель фізкультури, вирішив, що вони хочуть зірвати урок, і випхав їх силою в коридор.

На контрольній роботі хлопці увесь час крутилися і зазирали у зошити своїх сусідів. Вони ледве дочекалися кінця занять. А коли пролунав дзвоник, друзі першими вибігли з класу і подалися на пошуки чарівної кульки.

На порозі спортивного залу вони знов зустрілися з Андрієм Петровичем. Вчитель стояв нерухомо, з роззявленим ротом і виряченими очима, а у руках він стискав футбольного м'яча. Славко спочатку обережно поплескав вчителя по плечу, потім зухвало посміхнувся, підстрибнув і смикнув його за вухо. Жодних ознак життя!

— Так... Здається, він зачарований! — засмутився Олег. — Гадаю, хтось уже знайшов нашу блакитну кульку!

— Витягай швидше хустинку, треба його розчаклувати, — запропонував Славко.

— Ще чого! Нехай тепер усе життя стовбичить тут наче опудало,

щоб знав як виганяти нас з роздягальні, — мстиво всміхнувся Олег.

— Якщо хтось побачить його у такому стані — самими зауваженнями у щоденник не обійдеться. Викличуть батьків до школи, стовідсотково! Кажу тобі, макітро кучерява, мерщій розчакловуй фізкультурника!

Олег кумедно скривився, показав Славкові язика, але таки махнув тричі хустинкою перед самісіньким обличчям вчителя і щось ображено пробурчав собі під ніс.

За мить Андрій Петрович випустив з рук м'яча і розгублено закліпав очима. Хлопці, бажаючи уникнути зайвих запитань, поквапилися втекти, доки вчитель ще не зовсім оговтався.

Увесь вечір друзі тільки й розмовляли, що про загублену кульку.

4. Пошуки

Уранці Олег і Славко прибігли до школи першими. Сторож Микола Іванович здивовано знизав плечима, побачивши їх за годину до початку занять. Та Славко сказав, що вони чергові, і хутко потяг Олега за руку до вестибюля.

Друзі потупцяли декілька хвилин біля шкільного розкладу і з'ясували, які класи займалися учора фізкультурою.

Візити до 3-А, 2-В і 5-А класів нічого не дали. Ніхто не знаходив блакитної кульки! Пошуки тривали. Залишилося найскладніше — поспілкуватися з учнями 6-Б!

Велика перерва була вже в розпалі: скрізь бігали і галасували школярі, але двері у потрібному кабінеті вперто не відчинялися. Славко обережно зазирнув усередину і зойкнув. Вчителька нерухомо сиділа за столом і відсутнім поглядом дивилася на клас. Діти, як маленькі манекени, застигли за своїми партами. А навкруги цілковита тиша... Чути навіть, як муха дзижчить біля вікна.

Славко швидко зачинив двері і кинувся до Олега: — Де твоя чарівна хусточка? Розчаклуй їх швидше, доки ніхто не помітив цього неподобства!

Олег тричі змахнув хусточкою, — і чари зникли. Поволі учні 6-Б почали виходити на перерву. Усі вони

мали якийсь хворий і заспаний вигляд. Діти час від часу позіхали і терли кулаками очі.

— Я зовсім не пам'ятаю, що нам розповідала Ольга Михайлівна зараз, на уроці! Жодного слова! Чудасія та й годі! — мовила одна дівчинка.

— Уяви собі, я теж! — поскаржилася її подруга. — Пригадую тільки як вчителька привіталася з нами, викликала Митька Довбню до дошки і все... наче нічого більше й не було!

— Митько Довбня! Ось хто поцупив нашу чарівну кульку! — здогадалися друзі.

Після уроків хлопці подалися у парк розробляти план повернення блакитної кульки.

5. Цілковитий безлад

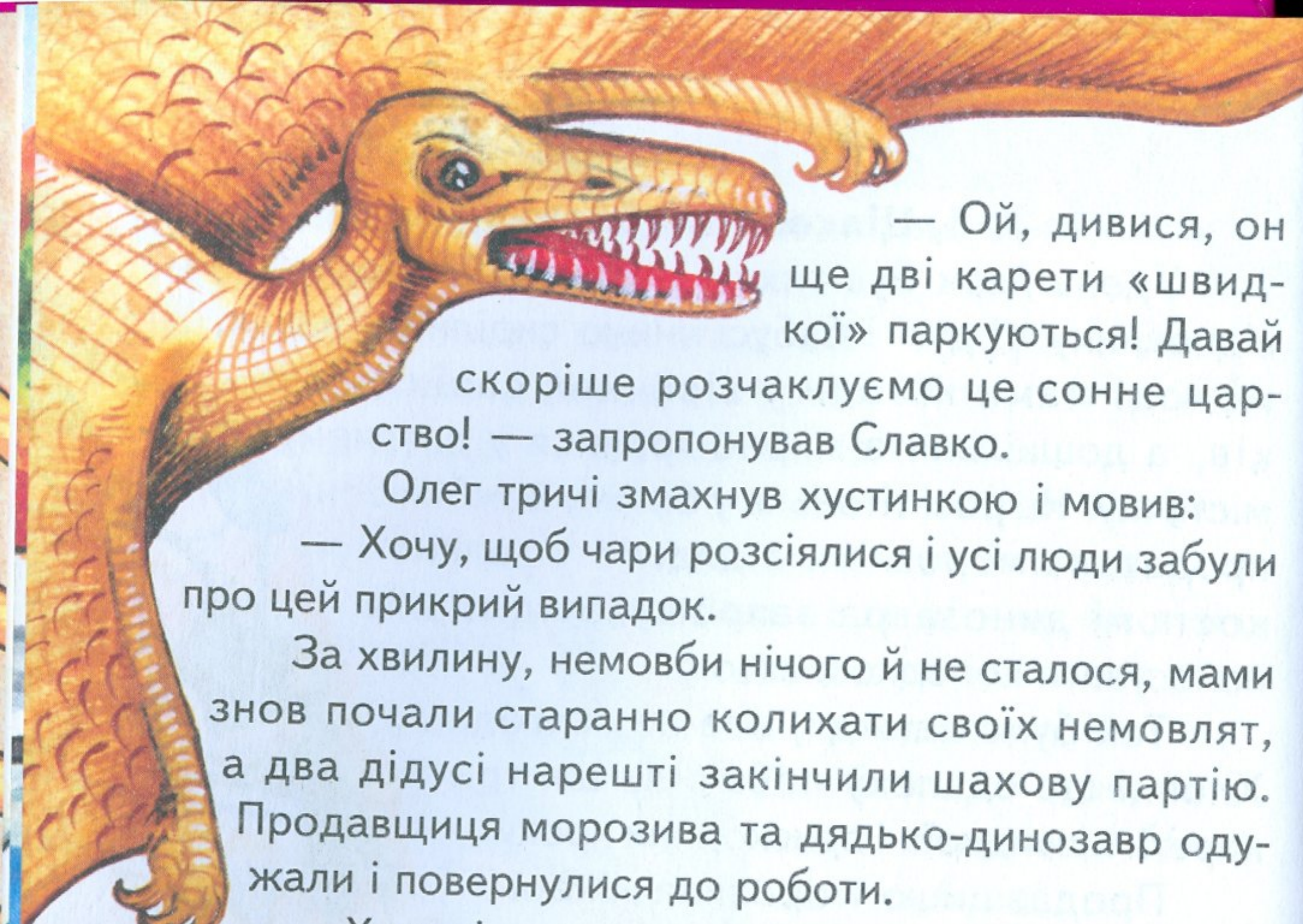
Удень парк був тихим і затишним місцем для відпочинку. Дідусі і бабусі чинно сиділи на лавах, молоді мами катали у візочках своїх малюків, а дошкільнята мирно гралися у дитячому містечку. На розі тітонька у білому комбінезоні продавала морозиво, а дядько у зеленому костюмі динозавра запрошував дітлахів поласувати солодкою ватою.

Так було завжди, але не сьогодні. Хлопці ще здалеку побачили аж три карети «швидкої» і прискорили кроки.

Продавщицю морозива лікарі вже поклали на носі. Вона була бліда і нерухома, наче велика лялька. До іншої карети несли дядька-динозавра. А на головній алеї парку безпорадно завмерли мами з візочками і пенсіонери з газетами.

— Ну й бовдур же цей Митько! — роздратовано мовив Олег. — Ну, схотів морозива чи солодкої вати, то попроси у блакитної кульки! Навіщо ж зачарувувати усіх підряд?

— Ой, дивися, он ще дві карети «швидкої» паркуються! Давай скоріше розчаклуємо це сонне царство! — запропонував Славко.

Олег тричі змахнув хустинкою і мовив:

— Хочу, щоб чари розсіялися і усі люди забули про цей прикрий випадок.

За хвилину, немовби нічого й не сталося, мамі знов почали старанно колихати своїх немовлят, а два дідусі нарешті закінчили шахову партію. Продавщиця морозива та дядько-динозавр одужали і повернулися до роботи.

Хлопці полегшено зітхнули. Але тієї ж миті пронизливо загула сирена. Це пожежна і дві міліцейські машини поспішали до музею природи.

І ви, напевно, вже здогадалися, що то була нова Митькова витівка!

Хлопцю набридло увесь час потрапляти у халепу і він вирішив відвідати музей. Він увійшов до зали юрського періоду і замилу-

вався: динозаври були неперевершені. Митько з цікавістю розглядав гігантського хижака тиранозавра крізь блакитну кульку і, зовсім забувши про обережність, мовив:

— Як було б добре, якщо б ці величні істоти жили б у наш час...

Митько і не хотів, щоб ця воскова фігура ожила, але ж вимовив бажання, дивлячись крізь чарівну кульку, і воно миттєво здійснилося.

Тиранозавр блімнув скляним оком і поворухнувся. Інші динозаври теж почали поволі оживати. Митько кинувся навтьоки, а за ним назовні подалися і кровожерливі істоти юрського періоду.

Що тут почалося! Машини і автобуси зупинилися посеред вулиці, пасажери у паніці розбіглися хто куди, перехожі ховалися у крамницях та кафе, один дядько видерся на дерево і звідти несамовито волав, перекрикуючи міліцейські сирени. Гігантський трицератопс крокував головною вулицею міста, і асфальт здригався під його ногами, а у повітрі шугали птерозаври. Один з них підхопив, як консервну бляшанку, порожню автівку і поніс у невідомому напрямку. Скрізь панували паніка і безлад.

Славко і Олег, ще здаля побачивши це страхіття, заховалися в під'їзді першого-ліпшого будинку.

— Ну й бовдур же цей Митько! І як тільки йому у голову лізуть такі капості? — відсапуючись мовив Олег. — Начаклував би собі квиток на футбольний матч чи до дельфінарію. Так ні! Йому динозаврів справжнісіньких заманулося! І увесь світ нехай тепер потерпає від його забаганок!

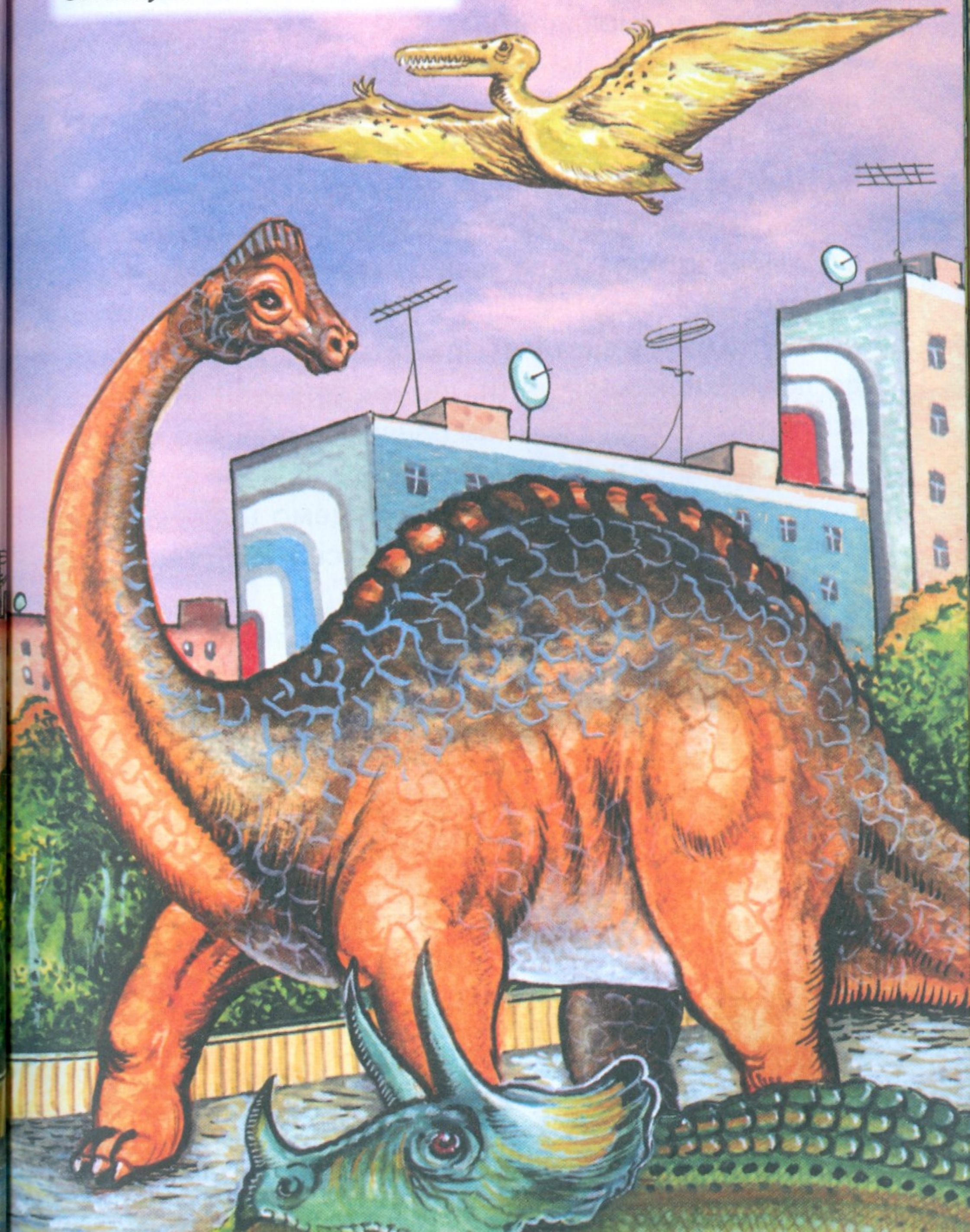
Тут будинок, у якому переховувалися хлопці, здригнувся і захитався.

— Ой, Олеже, хутчіше відмінняй це неподобство, доки динозаври не розтрощили тут усе! — заволав Славко.

Олег тричі змахнув хустинкою і мовив:

— Нехай динозаври повертаються туди, звідки прийшли, а усе, що вони зруйнували, само собою полагодиться!

За мить усі жахливі істоти зникли, а у місті знов запанували спокій і тиша.

ПОЛЮВАННЯ НА ПРИВИДІВ

Це сталося влітку, коли ми з Оленкою гостювали у бабусі в селі. Повернувся я з моїм найкращим другом Сашком з риболовлі і хотів пригостити нашу кішку Мурку карасями. Кликали ми її, кликали, а вона не йде.

— Отакої! — здивувався я. — Куди ж вона поділася? То цілісінькими днями у нас під ногами крутиться, кроку зробити не дає, а то, бач, кудись раптово зникла...

— Я її з учорашнього вечора знайти не можу! — шмигнула носом Оленка, так, наче збиралася заплакати. — Мабуть, мою кицюню вкрали!

— Та кому вона потрібна, твоя Мурка? — знизав плечима Сашко. — Тут у кожному дворі повно кицьок, та ще й яких гарних...

— Ні! Моя Мурка найгарніша! А яка розумна... — наполягала Оленка.

— Мабуть, ти її знову загортала у пелюшки і возила в іграшковому візочку? Ось вона і заховалася від тебе. Не сумуй, зголодніє і вийде зі своєї схованки, — заспокоїв я сестру.

Але ні цього дня, ні наступних три дні поспіль Мурка не з'являлася.

І тоді Сашко запропонував:

— Давай гратися у детективів! Я буду Шерлоком Холмсом, а ти — доктором Ватсоном.

— Давай! А кого шукати будемо?

— Як це кого? Вашу Мурку!

— Ну, добре. А з чого почнемо?

— З чого, з чого... звісно, зі свідків! — рішуче мовив Сашко і ми побігли розпитувати сусідів і знайомих, чи не бачив хтось нашої Мурки. Але так ні до чого й не дійшли. Кішка зникла, наче крізь землю провалилася!

6. Несподівана зустріч

Стомлені карколомними пригодами, Олег і Славко поверталися додому. Вони йшли знайомою вулицею і тихенько розмовляли.

— Здається, на сьогодні Митькові бажання вичерпалися! — полегшено зітхнув Славко.

— Не переймайся, завтра він з новою силою почне вигадувати усілякі дурниці, — заспокоїв його Олег.

— Треба діяти! Але як? Може, спитати поради в батьків, або до міліції звернутися? — запропонував Славко.

— Ще чого вигадав! Краще вже одразу податися до психлікарні, доводити, що ми не хворі! — сумно всміхнувся Олег. — Я й сам раніше вважав, що чарівні речі тільки в казках бувають...

— А що ж робити? Так і будемо цілісінькими днями бігати містом і виправляти усілякі дурниці, що накоїть Митько?

— Звісно, ні! Треба будь-що повернути кульку назад і закопати там, де знайшли, — мовив Олег. — Не треба було взагалі її чіпати! Бач, як усе обернулося... Хтозна, кому ще вона може потрапити до рук.

— Слушна думка, але ж добровільно Митько кульку не віддасть... — зітхнув Славко.

— Віддасть! Він вже віддав... — почувся з сутінок тихий приємний голос.

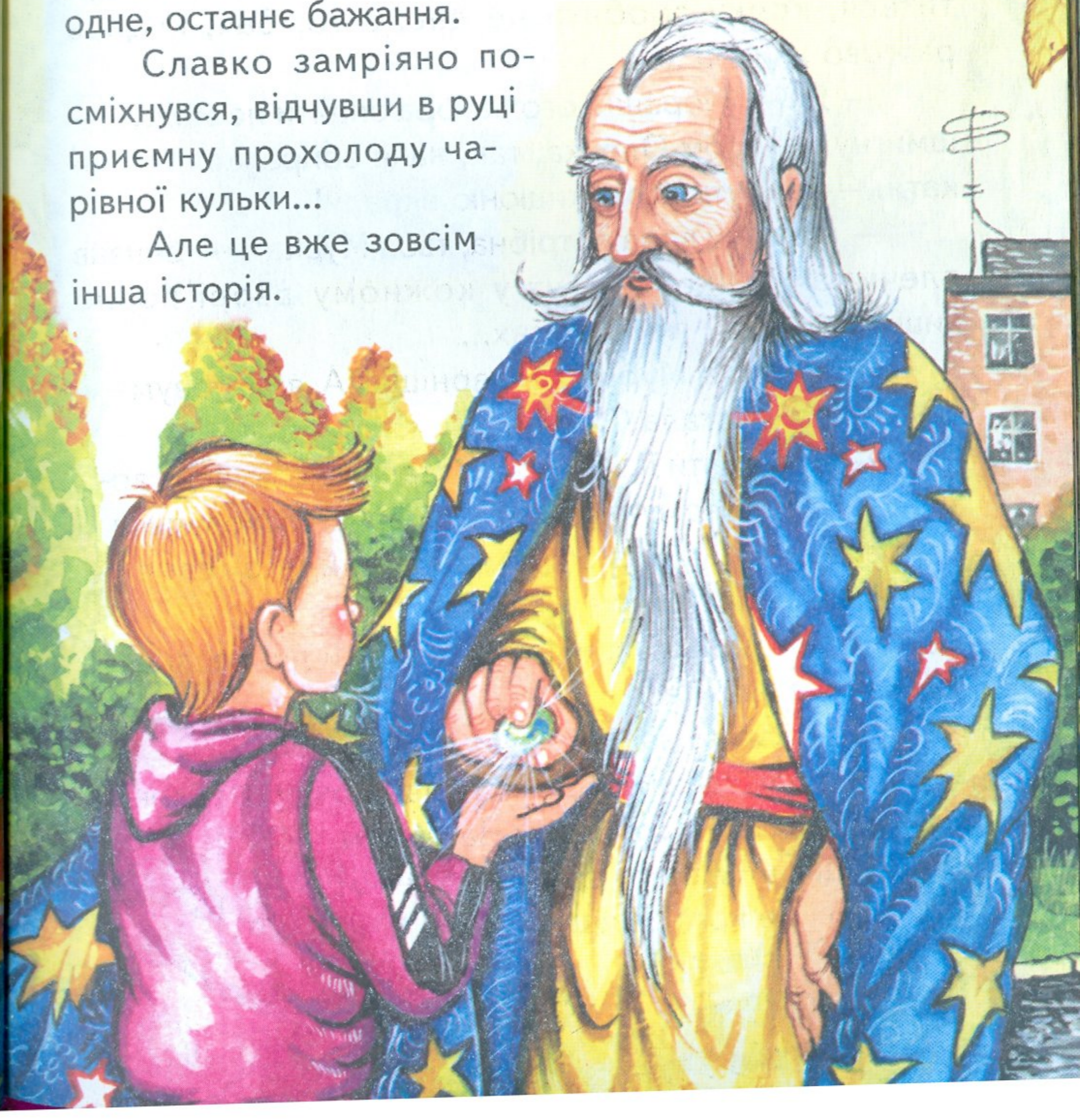
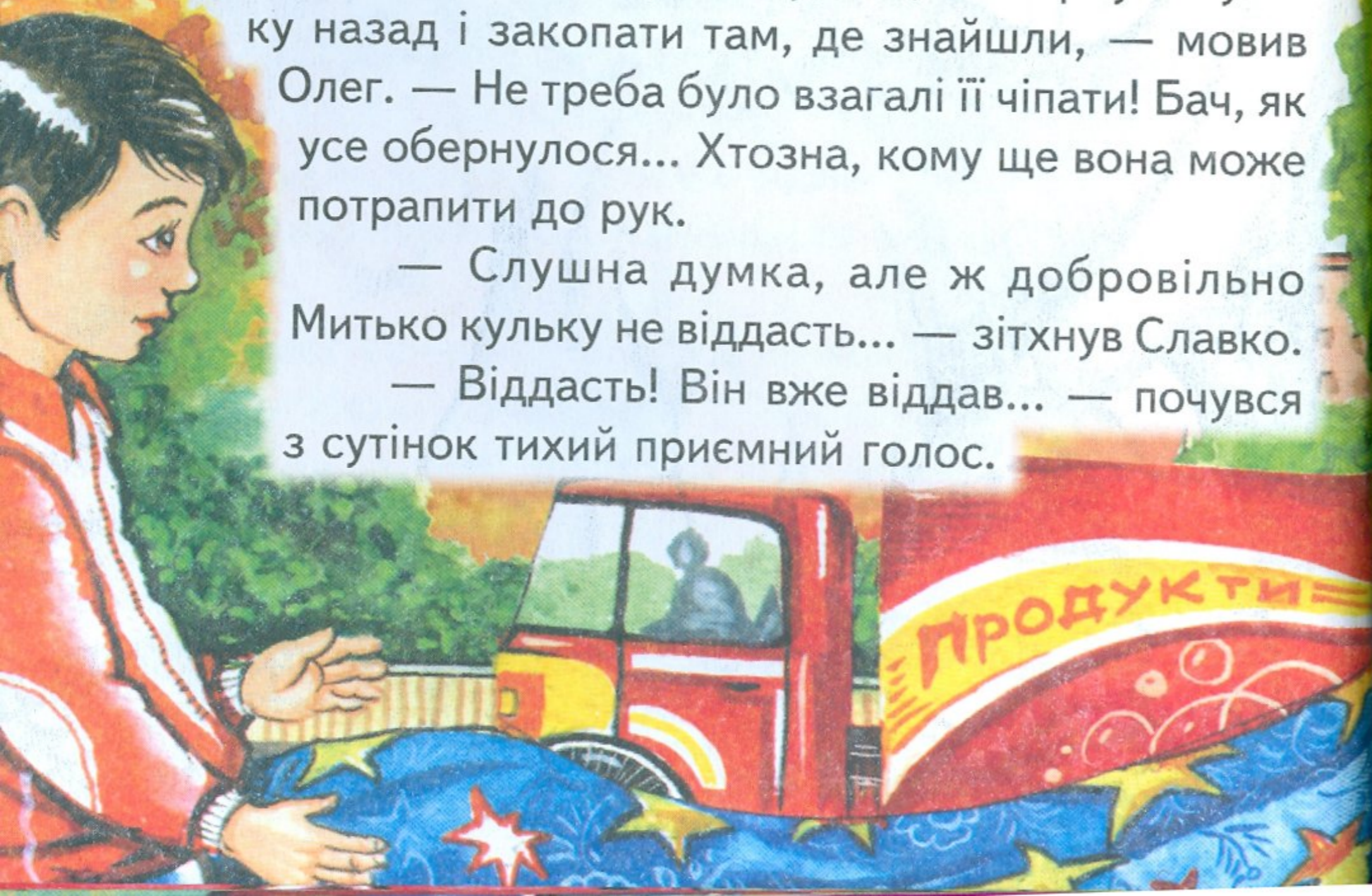
Хлопці озирнулися і побачили поруч дідуса у довгому синьому плащі з золотими і срібними зірками. Він приязно посміхався, а на його долоні виблискувала блакитна кулька!

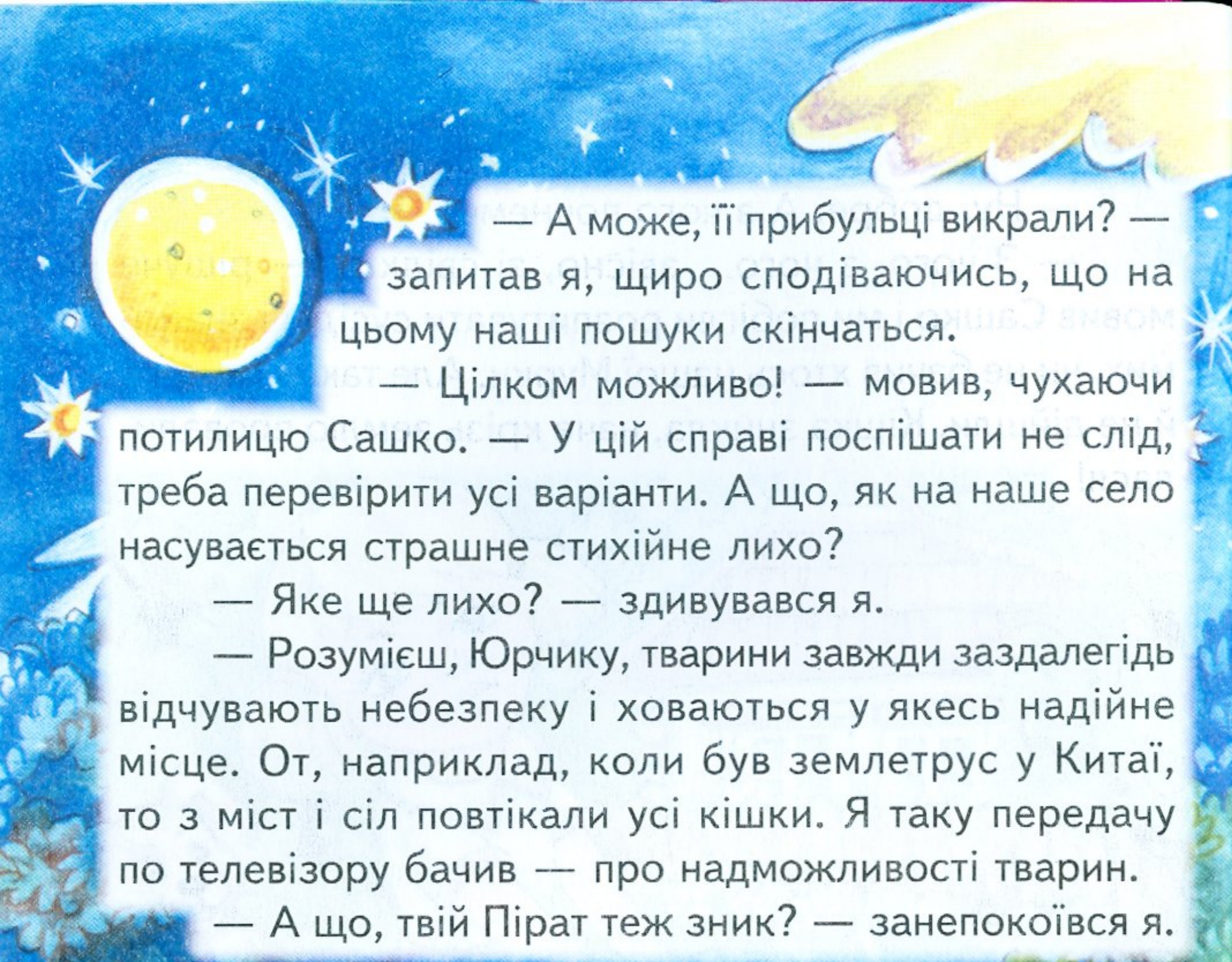
Олег набрав повні легені повітря і вже відкрив рота, щоб усе пояснити, але чарівник похитав головою і мовив:

— Жодних пояснень! Я все знаю. На жаль, чарівні речі доведеться повернути, та ви можете загадати ще одне, останнє бажання.

Славко замріяно посміхнувся, відчувши в руці приємну прохолоду чарівної кульки...

Але це вже зовсім інша історія.

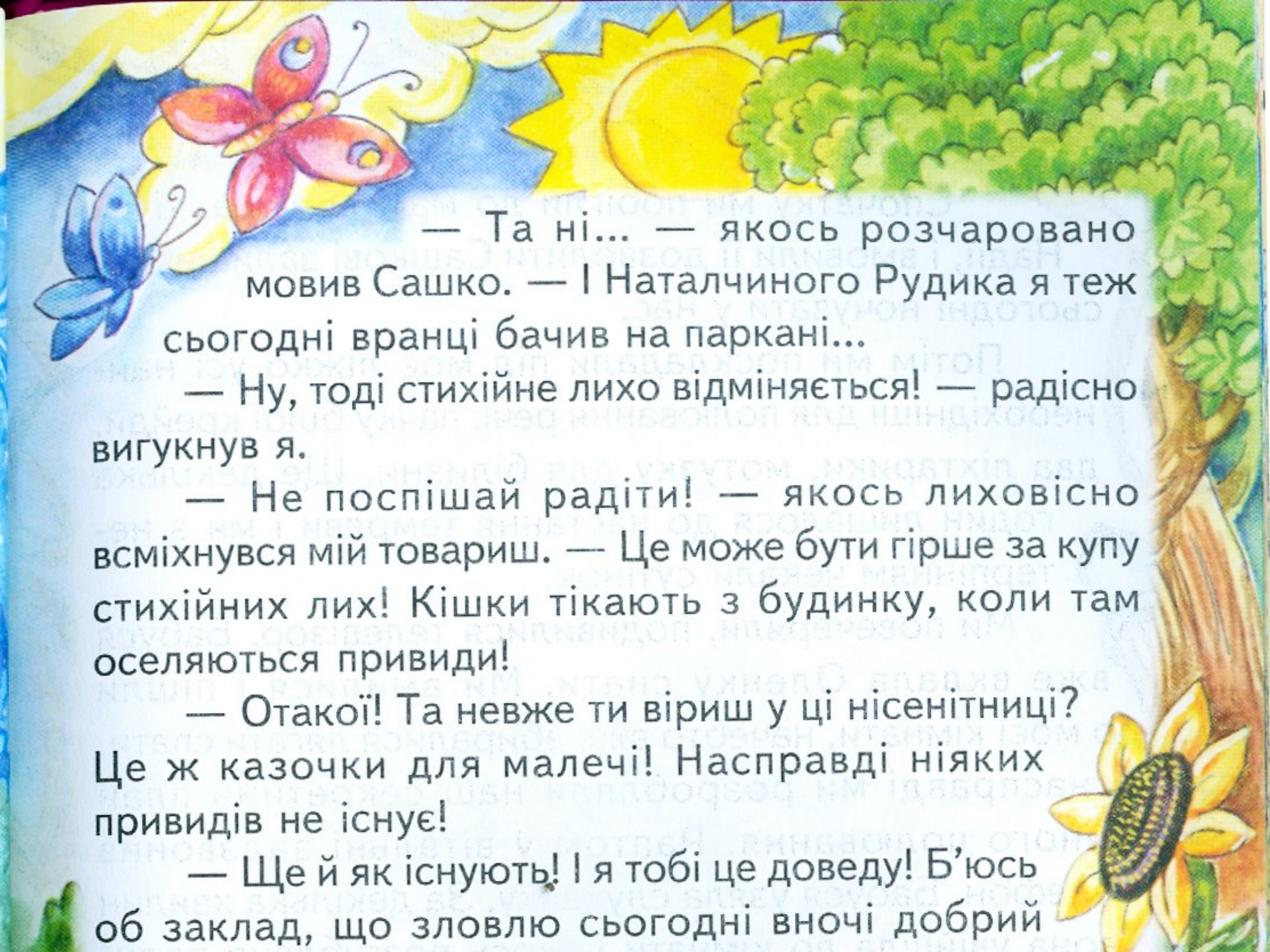
— А може, її прибульці викрали? — запитав я, щиро сподіваючись, що на цьому наші пошуки скінчаться.

— Цілком можливо! — мовив, чухаючи потилицю Сашко. — У цій справі поспішати не слід, треба перевірити усі варіанти. А що, як на наше село насувається страшне стихійне лихо?

— Яке ще лихо? — здивувався я.

— Розумієш, Юрчику, тварини завжди заздалегідь відчують небезпеку і ховаються у якесь надійне місце. От, наприклад, коли був землетрус у Китаї, то з міст і сіл повтікали усі кішки. Я таку передачу по телевізору бачив — про надможливості тварин.

— А що, твій Пірат теж зник? — занепокоївся я.

— Та ні... — якимось розчаровано мовив Сашко. — І Наталчиного Рудика я теж сьогодні вранці бачив на паркані...

— Ну, тоді стихійне лихо відміняється! — радісно вигукнув я.

— Не поспішай радіти! — якимось лиховісно всміхнувся мій товариш. — Це може бути гірше за купу стихійних лих! Кішки тікають з будинку, коли там оселяються привиди!

— Отакої! Та невже ти віриш у ці нісенітниці? Це ж казочки для малечі! Насправді ніяких привидів не існує!

— Ще й як існують! І я тобі це доведу! Б'юсь об заклад, що зловлю сьогодні вночі добрий десяток примар на вашому горищі! — не на жарт розпалився Сашко. — От побачиш! А як виженемо привидів, то й кішка додому повернеться. Факт!

Потім він уважно подивився на мене і спитав:

— А ти, часом, нічого дивного не помічав? Ну там кроки у темряві, якісь дивні тіні?

— Дурня це все! Ну, риплять у нас сходинок і що з того? У старому будинку завжди так буває...

— От ми сьогодні вночі і перевіримо, що там у вас рипить!

Було спекотно і мені зовсім не хотілося сперечатися з Сашком. Тож ми почали готуватися до полювання на привидів.

Спочатку ми побігли до мами Сашка, тітки Надії, і вмовили її дозволити Сашкові залишитися сьогодні ночувати у нас.

Потім ми поскладали під моє ліжко усі найнеобхідніші для полювання речі: пачку білої крейди, два ліхтарики, мотузку для білизни. Ще декілька годин лишалося до настання темряви і ми з нетерпінням чекали сутінок.

Ми повечеряли, подивилися телевізор. Бабуся вже вклала Оленку спати. Ми вмилися і пішли до моєї кімнати, начебто вже збиралися лягати спати. А насправді ми розробляли наш секретний план нічного полювання. Раптом у вітальні задзвонив телефон. Бабуся узяла слухавку. За декілька хвилин вона увійшла до кімнати і якось розгублено подивилася спочатку на мене, а потім на Сашка.

— Не знаю, що й робити, хлопці! Мене терміново викликають у Самійлівку — це селище за тридцять кілометрів від нашого. Там захворіло теля. Повернуся, мабуть, тільки завтра вранці. Ви переночуєте самі, чи може покликати сусідку бабу Галю? Ну, вирішуйте! Як скажете, так і зробимо.

— Та що ви, Маріє Петрівно, ми ж не маленькі, ми ж майже третьокласники, самі впораємося... — узявся вмовляти її Сашко. — Їдьте зі спокійною душею, нічого з нами не трапиться! Правда ж, Юрчику?

Я стверджувально захитав головою, хоча і не був впевнений на всі сто відсотків, що усе буде гаразд.

Моя бабуся працює ветеринаром. Це лікар для тварин. Удень її частенько викликають до хворих корів чи ягнят, але щоб вночі...

Коротше кажучи, ми з Оленкою ще ніколи не залишалися вдома самі. Може, тому я трохи нервувався.

Але Сашко наполегливо намагався якнайшвидше випхати бабуся з оселі. Поки бабуся збиралася, ми удвох з товаришем

донесли до машини її важку лікарську валізу і відчинили ворота.

Коли бабуся поїхала, Сашко підморгнув мені і мовив:

— Фортуна на нашому боці! Цілковита свобода дій! Таке трапляється не кожного дня! У будинку ми самі, тож жодна примара не вислизне з наших рук!

І ми завзято почали готуватися до секретної місії. Ми зробили намиста з часнику і повісили собі на шиї. Я десь чув, що часник допомагає лише від вампірів, та не став сперечатися з Сашком через такі дрібниці. Чимало клопоту було з пилососом, але нам таки вдалося зтягнути його на горище. Сашко казав, що це незамінна річ у полюванні на привидів. Та я й сам добре пам'ятав, як у фільмі «Справжні мисливці на привидів» Рей

завжди ходив на лови потойбічних страхить з великим пилососом. Потім я закинув за плечі рюкзак з ліхтариками, крейдою та мотузкою і по драбині хутенько видряпався на горище.

Сашко, як завзятий мисливець на примар, одразу ж став малювати крейдою на підлозі велике біле коло.

— Ось так! У колі ми будемо у цілковитій безпеці, — упевнено мовив він.

Ми залишили пилосос біля виходу, вимкнули світло, сіли у коло і стали чекати на появу потойбічних істот. Минуло декілька хвилин. Було темно,

тихо і сумно. Привиди чомусь не поспішали з'являтися. Я увесь час позіхав, бо дуже хотілося спати. Сашко сопів і голосно зітхав біля мого вуха. Мабуть, теж боровся зі сном. Хвилини спливали, а нічого не відбувалося. Тільки спати хотілося усе дужче й дужче. Щоб часом не заснути та не зірвати лови, я увімкнув ліхтарик і від нудьги почав роздивлятися різний мотлох, який знаходився на горищі.

Раптом щось зашкреблося у дальньому кутку, і дві зелені цяточки зненацька зиркнули на мене з темряви. Сироти виступили на моїх руках і спині, а серце скажено закалатало у грудях. Я спрямував туди струмінь світла з ліхтаря і мало не заверещав, наче перелякане дівчисько.

Там, у кутку, було щось біле! Воно не мало голови і ніг, але повільно гойдалося у повітрі! Сашко теж побачив його, зойкнув і, замість того, щоб сміливо вступити в двобій зі страховиськом, мерщій кинувся навтьоки, перечепився у темряві через пило-сос і з гуркотом гепнувся на підлогу. Спереляку я випустив з рук ліхтарика, і ми опинилися у цілковитій темряві. Я поквапився увімкнути світло, та не міг одразу в пітьмі знайти вимикач.

Позаду мене щось двічі гупнуло і занявчало... Я озирнувся і побачив, що оте біле створіння начебто рухається у наш бік. Я несамовито став шукати обома руками по стіні і знайшов-таки вимикач. Нарешті засяяло світло! Ми врятовані!

Те, що у темряві було незрозумілим і страшним, у яскравому світлі стало таким звичним і знайомим.

Я крутив головою на всі боки, роздивлявся усе навкруги і не міг втриматися від сміху. А сміятися, дійсно, було з чого. На підлозі, біля дверей, сидів босий Сашко. У кутку гойдався на протязі білий бабусин халат. Під ним лежали Сашкові кросівки. Ви тільки уявіть: він жбурляв у вигаданого привида своїми кросівками, намагаючись таким чином його подолати! А поряд, на купі мотлоху, валявся старий кошик з лози, і з нього визирала наша Мурка. Жива-живісінька! Нікуди вона не тікала. А ховалася на горищі, тому що вивела тут чотирьох кошенят.

Я дивився на Сашка, на Мурку і на старий бабусин халат і від усього серця сміявся. Сашко сидів на підлозі, розгублено позирав навкруги, тер велику гулю на лобі і реготав, як навіжений.

З того часу у привидів ми не віримо. А ви?

СТАРОВИННЕ ДЗЕРКАЛО

Сталося це торік, під час літніх канікул. Батьки Лукаса і Терези вирушили у термінове відрядження, а дітей узяла до себе погостювати троюрідна тітонька Хільда. Вона мешкала за містом сама у великому старовинному будинку, схожому на неприступну фортецю. Будинок стояв на високому пагорбі, а поблизу не було жодної оселі. Скрізь, куди тільки сягало око, простиралися безкраї поля та луки.

Тітонька Хільда працювала у найближчому містечку в косметичному салоні. У вихідні в будинку завжди було гомінливо і весело: цілий день лунала музика, підсмажувалися на грилі

сосиски і м'ясо, а газовані напої текли рікою. До тітоньки приїздили друзі та знайомі. Усі її дуже любили і називали доброю чарівницею.

У інші дні тижня Лукас і Тереза блукали порожніми кімнатами, зі смаком оздобленими старовинними меблями, гуляли у садку і купалися в басейні. Але їм суворо заборонялося навіть підходити до дверей підвалу.

— Тітонька, а чому нам не можна ходити у підвал? — якось насмілилася спитати Тереза.

— Бо там щури! — відповіла вона, загадково усміхаючись.

Та, як ви вже знаєте, усе, що забороняється, страшенно кортить зробити. Тож, як тільки машина тітоньки зникла з поля зору, діти навипередки побігли до підвалу. Але там їх спіткало розчарування. Лукас і Тереза сподівалися знайти там щось надзвичайне, щось казкове і таємниче, а побачили тільки мікроскопи, ступки, терези та змішувачі кремів, а ще цілу шафу з настоями рослин та еліксирами. Коротше кажучи, нічого цікавого.

Одного ранку, коли накрапав дрібний дощик, діти сиділи в будинку і нудьгували. Гуляти в садку не хотілося, а тим паче купатися в басейні. Вони трохи подивилися телевизор і подалися блукати порожніми кімнатами. В одній з них Тереза любила гратися, бо там знаходилася ціла купа цікавих дрібничок: маленькі порцелянові статуєтки тва-

рин, скляні рибки, і пташки, кришталеві карафки і ціла колекція крихітних глиняних лялечок. А ще там було велике старовинне дзеркало. Тереза, як усі дівчата, дуже любила крутитися перед ним.

— Сьогодні моя черга ховати речі, а ти будеш їх шукати! Виходь в коридор і не підглядай... — наказала вона братові.

Лукас слухняно вийшов, а дівчинка взяла з камінної полиці найменше слоненя і заховала його за подушками на дивані.

Хлопчик увійшов до кімнати і почав уважно роздивлятися навкруги, визначаючи, що ж зникло цього разу.

Бажаючи трішки розважитися, Тереза кумедно скривилася і зазирнула у дзеркало, але, пронизливо заверещавши, відсахнулася від нього. Це було неймовірно! Замість свого зображення дівчинка побачила незнайомого дядька з козячою бородою і маленькими злими очима.

Він нервово озирався на всі боки, потім підійшов до столу і вилив якусь темну рідину з пляшечки у золотий келих.

Зробивши це, він знову озирнувся і швидко вийшов з приміщення.

Тереза і Лукас здивовано перезирнулися. Але тут до кімнати в задзеркаллі почали заходити дивно вбрані чоловіки і жінки. Вони посідали до столу і почався бенкет. Чоловік у червоних шатах, що сидів на почесному місці, підвівся, приязно усміхаючись, узяв до рук золотий келих і проголосив промову, з якої діти зрозуміли, що він помирився зі своїм зведеним братом. Потім чоловік з козячою борідкою підняв свій келих і вигукнув:

— Слава наймудрішому з королів! Слава!

— Зупиніться! Не пийте! Це отрута! — загукали діти і почали стукати кулаками у дзеркало.

Але марно. По той бік старовинного скла їх не чули. Король ковтнув кілька разів зі свого золотого келиха

і впав непритомний на підлогу. Німий жах відобразився на обличчях гостей і дзеркало згасло.

Тепер у ньому чітко відбивалися лише бліді обличчя Терези і Лукаса.

— Що то було? Ти теж це бачив? — першою оговталася дівчинка.

Хлопчик на знак згоди стверджувально похитав головою.

— Мабуть, ми захворіли! А може, збожеволіли від нудьги? — розпачливо вигукнула Тереза.

— Ні! Божеволіють зазвичай поодинці, а коли хворіють, то підвищується температура. Гадаю, це щось інше. Я чув в одній телепередачі, що дзеркала здатні відтворювати події, які колись відбувалися там, де ці дзеркала знаходились, — поважно мовив Лукас, поправляючи свої окуляри.

Минуло декілька днів, але нічого надзвичайного більше не відбувалося. Тереза по десять разів на день навідувалася до кімнати зі старовинним дзеркалом. Вона з надією дивилася на його сріблясту поверхню, але щоразу бачила там тільки свого кирпатого носика та веснянки на засмаглому обличчі. Дівчинка навіть вже почала вагатися, чи насправді вони з братом бачили щось у дзеркалі.

Та одного ранку їй пощастило. Вона вже за звичкою зазирнула до кімнати і аж підскочила від несподіванки. Там, у дзеркалі, Тереза побачила хлопчика років десяти з великими блакитними, але дуже сумними очима. Він дивився з задзеркалля просто на неї і, здавалося, бачив її.

Тереза заплющилася, а коли знову насмілилися подивитися у старовинне скло, то побачила, що незнайомиць приязно усміхається і рукою манить її до себе. Дівчинка вибігла з кімнати і що було сили загукала:

— Лукасе! Хутчіше біжи сюди! З дзеркалом знову щось відбувається!

Тереза повернулася назад. Хлопчик з надією поглядав на неї і запрошував увійти. Вона рішуче наблизилася до дзеркала і легенько торкнулася

пальчиками його поверхні. На дотик вона виявилася прохолодною, як вода в джерелі, і по ній, наче по воді, пішли кола. Ще крок — і Тереза вже була по той бік дзеркала, а за нею увійшов і Лукас.

Брат і сестра опинилися у пишно вбраній кімнаті якогось старовинного палацу. Скрізь палали свічки. Від пахоців ефірних олій і аромату рідкісних трав паморочилося в голові. Тереза озирнулася і зойкнула. На стіні, звідки вони щойно вийшли, теж було велике дзеркало, і у ньому, як у воді, відбивалася їхня кімната.

У кутку приміщення на колінах стояв старий чаклун. Він невтомно стукав у кольорові барабани і монотонно співав. Не звертаючи на нього уваги, хлопчик ввічливо запросив гостей сісти у маленькі зручні крісла і почав розмову:

— Звуть мене Річардом. Мій батько — правитель цієї країни. Але він тяжко хворий. Якщо він помре,

королем стане мій дядько Гектор Нещадний. Маю підозру, що саме через нього захворів мій тато, але не маю доказів. Я повинен перешкодити цьому нахабі захопити владу! Але не можу викликати його на турнір і перемогти, бо я ще дитина... Та є інший шлях. Придворний чаклун Марвел винайшов зілля, що відчиняє браму в паралельні світи. Я повинен знайти чудодійний бальзам здоров'я! Але якби знати, де його шукати...

— Як ти кажеш? Бальзам здоров'я? — підхопилася з місця Тереза. — Почекай трішки, я зараз повернуся!

Вона пройшла крізь дзеркало назад до кімнати і швидко побігла сходами вниз. За декілька хвилин дівчинка повернулася, тримаючи в руках дві маленькі пляшечки. На етикетці блакитної великими літерами було написано «Бальзам здоров'я», а на зеленій «Еліксир вічної молодості».

— Терезо! Де ти це узяла? — суворо запитав Лукас.

— У шафі тітоньки Хільди! — посміхнулася дівчинка.

— Але ж ти знаєш, що без дозволу не можна чіпати чужі речі!

— По-перше, тітонька нам не чужа, а по-друге, доки вона повернеться з роботи, брама в паралельні світи вже зачиниться!

Потім Тереза посміхнулася і простягла Річарду ці чудодійні ліки.

— Люди кажуть, що наша тітонька Хільда

Бальзам здоров'я

добра чарівниця, тож не вагайся, дай батьку випити по одному ковтку з кожної пляшки і він одужає.

Річард подякував за ліки і хутко вийшов з кімнати.

За декілька хвилин він повернувся і радісна усмішка засяяла на його обличчі.

— Батьку покращало!

Усі полегшено зітхнули. Та раптом пронизливий крик примусив їх озирнутися. У приміщення вбіг дядько Гектор. Він однією рукою тримався за горло, а у іншій стискав порожню зелену пляшечку. Але то вже був зовсім інший чоловік: маленький і жалюгідний. Він якось дивно зіщулився і почав стрімко зменшуватися у розмірах. Перетворення швидко скінчилося — і у купі пишного вбрання заборсалось безпорадне немовля. Ось і все, що залишилося від підступного і задрісного Гектора Нещадного. Але жоден мешканець королівства не пошкодував про це.

Король одужав, і у країні знову запанували радість і щастя. Тереза і Лукас повернулися додому, а брама між паралельними світами зачинилася. Та от тільки невідомо, на який час. Може, на декілька днів, а може, назавжди.

ТАЄМНИЦЯ ЗАЧАРОВАНОЇ ПЕЧЕРИ

Наталочка вже тиждень відпочивала з батьками біля моря. Вона засмагла, збрала чималу колекцію кольорових камінчиків і мушель. От тільки плавати ще не навчилася. І це її трішки засмучувало.

Якось вранці дівчинка знайшла біля води дивний камінчик. Він був сірувато-зеленого кольору, плаский і з дірочкою посередині.

— Мамо, дивись що в мене є! — похвалилася Наталка.

— Ова! Справжнісінький скарб! — посміхнулася мама. — Тобі дуже пощастило! Цей камінчик називається «курячий бог». Він чарівний. Але може виконати лише одне, найзаповітніше бажання.

Наталочка знизала плечима: і як це дорослим не набридне

розповідати усілякі нісенітниці? Але камінчик їй одразу сподобався. Дівчинка вділа тоненький шнурочок і стала носити його на шиї як медальйон.

Якось Наталя гуляла з татком узбережжям і натрапила на невеличку печерку. Зазирнувши всередину, вона побачила, що десь далеко, у вологій темряві, жевріє сріблястий вогник.

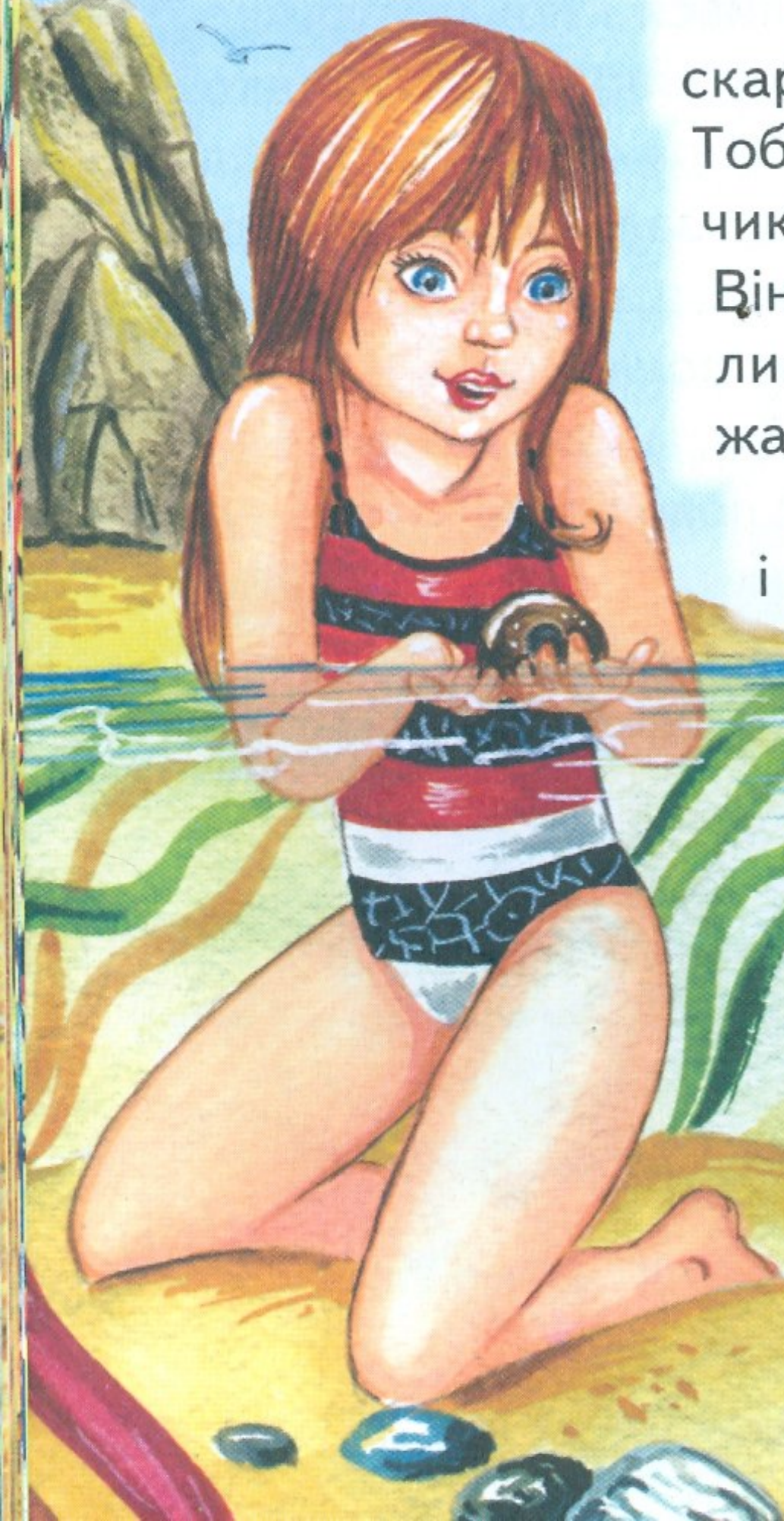
— Тату, що там блищить у печерці? — поцікавилася дівчинка.

— Можливо, це промінчик вечірнього сонця відбивається у воді? А може, русалчина луска? — загадково посміхнувся тато.

— Знову казочки! — наморщила носа Наталка.

— Жодних казок! За легендою, у цій печерці мешкає самотня Русалонька. Місцеві мешканці стверджують, що перед негодою звідси лунають звуки арфи і журливі пісні.

— І чого тільки не вигадують дорослі, щоб принадити туристів! — докірливо мовила дівчинка.

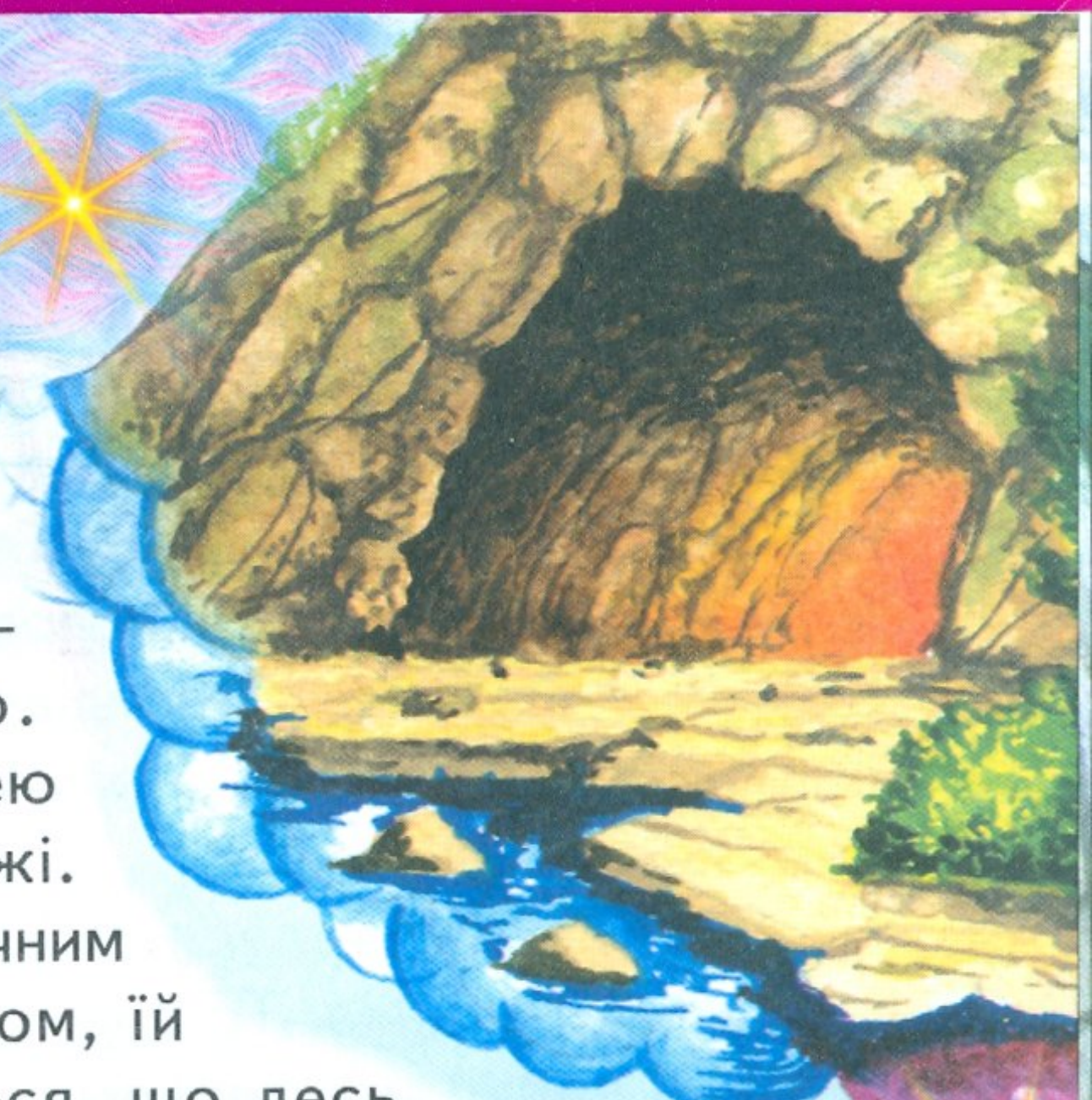
A girl with long brown hair is lying on her side, reading a book. She is wearing a blue nightgown with white stars. The background is a vibrant, dreamlike landscape with a rainbow, blue clouds, and a starry sky. The scene is illuminated by soft, glowing light.

Увесь вечір думка про загадкову печеру не давала Наталі спокою. Вона докучала, розбурхувала уяву, викликала цікавість. Дівчинка узяла з полиці книгу «Легенди і міфи Криму», зручно вмостилася в кріслі і почала читати. Наталка так захопилася, що й не помітила як настала ніч. У будинку стало тихо-тихо і тільки годинник на стіні лагідно цокотів: спати час, спати час! Дівчинка усе частіше позіхала, повіки ставали важчими...

Та раптом у віконце хтось тихенько постукав і Наталя побачила гарненьку пташку, таку ж, як на обкладинці книги. Пташка змахнула крилом і зацвірінкала — начебто хотіла сказати: ласкаво просимо у казку!

A vibrant, multi-colored bird with orange, red, and yellow feathers is flying towards the right. The background is a bright blue sky with white clouds and a rainbow. The scene is filled with a magical, ethereal atmosphere.

Дівчинка узяла ліхтарика і вийшла з будинку, але пташки у садку вже не було. Тільки легка тінь промайнула вулицею. Наталя побігла за нею і опинилася на пляжі. Коли дівчинка йшла нічним

A dark, shadowy cave entrance is visible on a rocky shore. The cave is surrounded by green foliage and a small stream of water. The scene is set against a backdrop of a starry night sky with a rainbow.

берегом, їй здалося, що десь вдалині бринить сумна мелодія. Вона зупинилася, прислухалася.

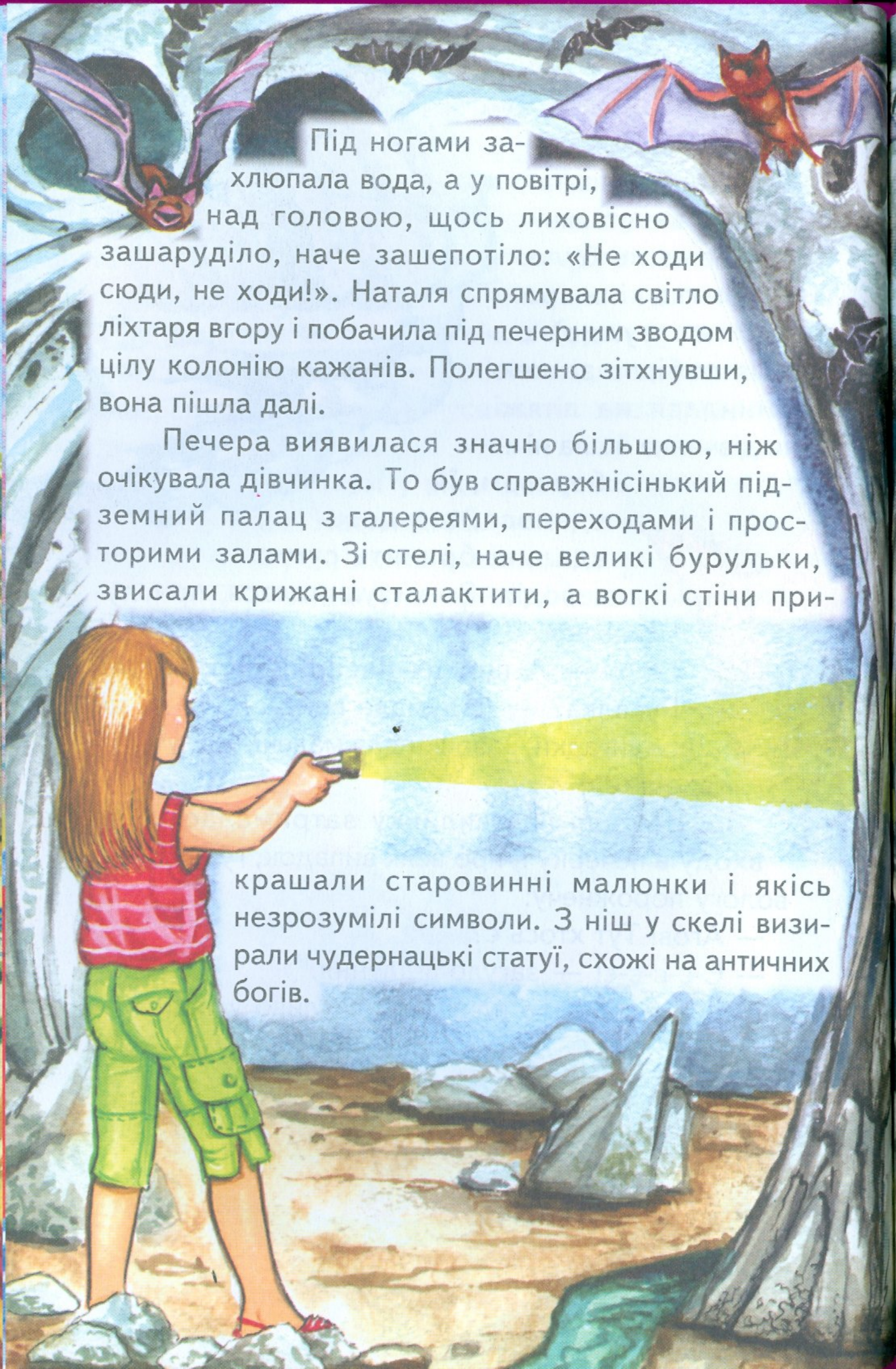
— А що, як насправді то співає Русалка? — подумала вона. — Та ні, це все вигадки, казочки для малечі. Мабуть, то виє вітер!

Наталя на хвилинку затрималася біля входу в печерку і, про всяк випадок, гукнула у її вологу порожнечу:

— Агов! Тут хтось є?

— Є-є-є-є-є! — загуло відлуння.

Дівчинка знизала плечима і сміливо увійшла всередину.

A young girl with long brown hair, wearing a red and white striped tank top and green cargo shorts, stands in a cave. She is holding a flashlight that casts a bright yellow beam across the cave floor. The cave walls are rocky and covered with various symbols and carvings. Several purple and brown bats are flying around her. The scene is dimly lit, with the flashlight providing the main source of light.

Під ногами за-
хлюпала вода, а у повітрі,
над головою, щось лиховісно
зашаруділо, наче зашепотіло: «Не ходи
сюди, не ходи!». Наталя спрямувала світло
ліхтаря вгору і побачила під печерним зводом
цілу колонію кажанів. Полегшено зітхнувши,
вона пішла далі.

Печера виявилася значно більшою, ніж
очікувала дівчинка. То був справжнісінький під-
земний палац з галереями, переходами і прос-
торими залами. Зі стелі, наче великі бурульки,
звисали крижані сталактити, а вогкі стіни при-

крашали старовинні малюнки і якісь
незрозумілі символи. З ніш у скелі визи-
рали чудернацькі статуї, схожі на античних
богів.

Наталка з цікавістю роздив-
лялася усе навкруги і заблукала. Іноді
їй здавалося, що вихід десь зовсім
поруч. Якось дівчинка навіть побачила
попереду бліде місячне сяйво,
але отвір у стіні виявився настільки
малим, що туди проходив тільки її
кулачок.

Ось Наталка опинилася у великій
залі і раптом відчула, що за нею хтось
нишком підглядає. Вона озирнулася
і зойкнула. У декількох кроках від неї
стояв огидний коротун з довгою си-

вою бородою! Наталка з остра-
ху закрила руками обличчя,
а коли нарешті наважилася знов
подивитися на це страхіття, то
побачила замість діда кам'я-
ного ідола.

Дівчинка зіщулилася і мало не заплакала. Тепер печера здалася їй нескінченним лабіринтом, з якого немає виходу. Та раптом попереду почулася тиха, сумна пісня. Наталка пішла на звуки музики і незабаром опинилася у великому гроті.

Він був увесь заповнений темною водою. Лише з протилежного боку від входу високо підіймався з води сірий валун. На ньому сиділа сумна дівчинка років десяти і грала на маленькій арфі. Блискуча сукня щільно облягала її тендітну постать і плавно переходила у риб'ячий хвіст. Дівчинка співала тиху тужливу пісню, а по блідих щоках, як маленькі перлинки, котилися сльози.

— Агов, дівчинко! Що ти тут робиш? І чому така сумна? — гукнула Наталка.

Пісня обірвалася. Незнайомка подивилася на Наталочку великими зеленими очами і тяжко зітхнула.

— Я — Русалонька. Я тут живу, бо Печерний дух не відпускає мене додому.

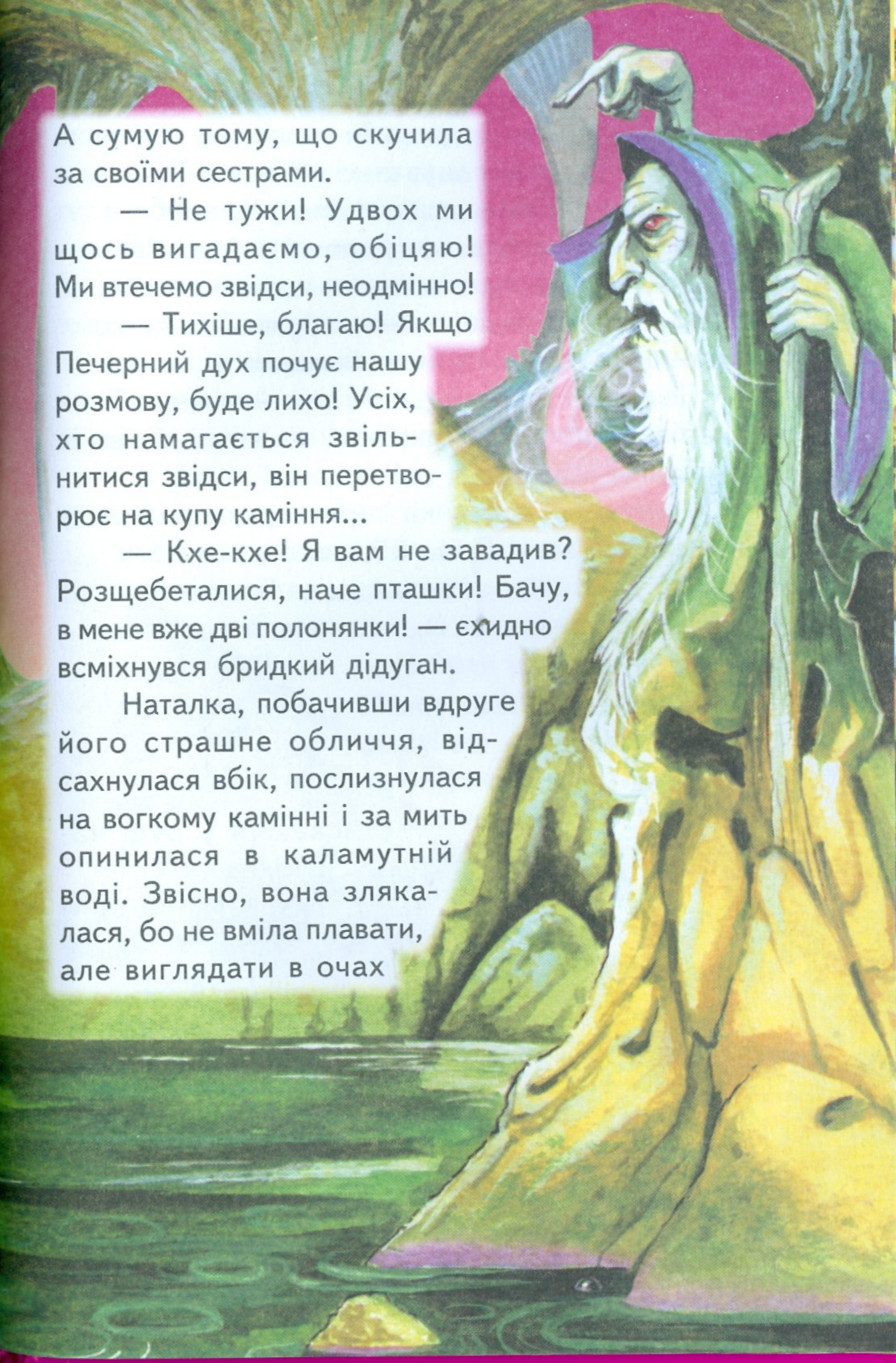
А сумую тому, що скучила за своїми сестрами.

— Не тужи! Удвох ми щось вигадасмо, обіцяю! Ми втечемо звідси, неодмінно!

— Тихіше, благаю! Якщо Печерний дух почує нашу розмову, буде лихо! Усіх, хто намагається звільнитися звідси, він перетворює на купу каміння...

— Кхе-кхе! Я вам не завадив? Розщебеталися, наче пташки! Бачу, в мене вже дві полонянки! — єхидно всміхнувся бридкий дідуган.

Наталка, побачивши вдруге його страшне обличчя, відсахнулася вбік, послизнулася на вогкому камінні і за мить опинилася в каламутній воді. Звісно, вона злякалася, бо не вміла плавати, але виглядати в очах

злого чаклуна безпорадною їй зовсім не хотілося. Дівчинка стала пригадувати, як вчив її батько триматися на воді. Вона швидко опанувала себе, а тут і Русалонька поквапилася на допомогу. А ще Наталка вчасно згадала, що має чарівного камінчика. І, якщо звісно це не вигадки дорослих, «курячий бог» може виконати одне найзаповітніше бажання.

А Печерний дух тим часом уже націлив у її бік свій чарівний посох і, тупцюючи на місці, бубонів якісь жахливі закляття.

Ще мить — і дівчинка перетвориться на купу каміння! Який жах! Вона відчувала, що ноги з кожною хвилиною ставали дедалі важчими. Мабуть, закляття вже починало діяти...

— Тільки б вийшло, тільки б це була правда! — шепотіла вона, міцно

стискаючи у руці чарівний камінець.

— Хочу негайно опинитися з Русалонькою на волі! — вигукнула Наталка.

Камінчик засвітився зеленувато-блакитним сяйвом і тієї ж миті вода завирувала в гроті, а величезний сірий валун повільно відсунувся вбік, звільнюючи вихід назовні. Яскраве сонячне

проміння розірвало нічну темряву і засяяло тисячами сонячних зайчиків.

— Сонце! Сонце! — радісно вигукнула Наталка.

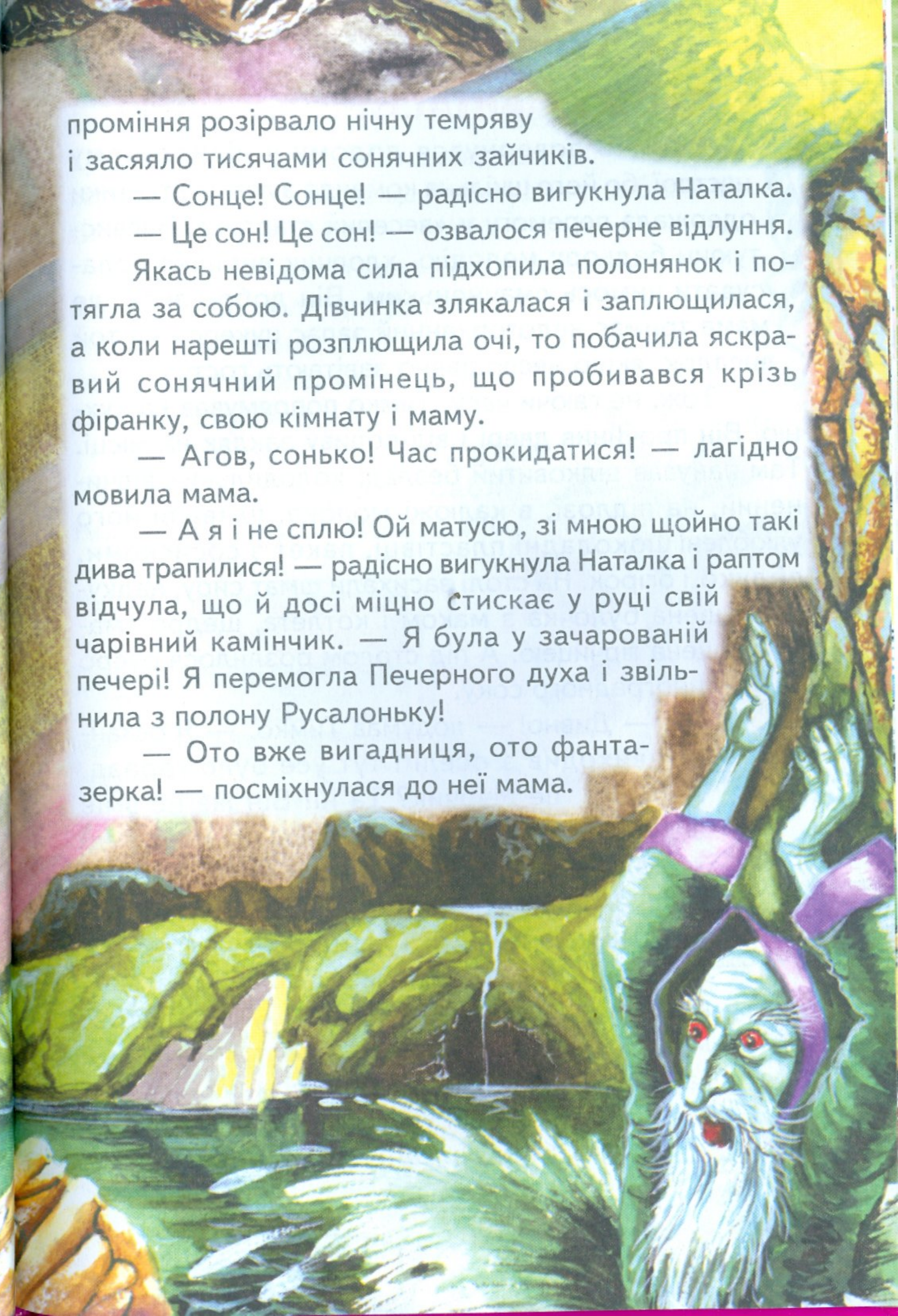
— Це сон! Це сон! — озвалося печерне відлуння.

Якась невідома сила підхопила полонянок і потягла за собою. Дівчинка злякалася і заплющилася, а коли нарешті розплющила очі, то побачила яскравий сонячний промінець, що пробивався крізь фіранку, свою кімнату і маму.

— Агов, сонько! Час прокидатися! — лагідно мовила мама.

— А я і не сплю! Ой матусю, зі мною щойно такі дива трапилися! — радісно вигукнула Наталка і раптом відчула, що їй досі міцно стискає у руці свій чарівний камінчик. — Я була у зачарованій печері! Я перемогла Печерного духа і звільнила з полону Русалоньку!

— Ото вже вигадниця, ото фантазерка! — посміхнулася до неї мама.

МАЙЖЕ ФАНТАСТИЧНА ІСТОРІЯ

Тимко повернувся додому у піднесеному настрої, бо його шкільна команда з легкої атлетики одержала перемогу у «веселих стартах». Насвистуючи бадьору мелодію, хлопчик вирішив полакувати чимось смачненьким. Він добре знав, де мама тримає недоторканий запас цукерок на той випадок, якщо несподівано завітають гості.

Тож, не гаючи часу, Тимко попрямував на кухню. Він прочинив двері і від подиву заляк на місці. Там панував цілковитий безлад: холодильник відчинений, на підлозі, в калюжі молока, плавали його улюблені шоколадні пластівці, пакет з сосисками, яблуко і огірок. На столі засихали шмат сиру, надкушена булочка з маком і котлета, щедро змащена гірчицею. А під столом розлилося озеро виноградного соку.

— Дивно! — подумав Тимко. — Я останнім виходив з оселі і тут усе було гаразд. А може, це Мурчик? Та ні! Він же не вміє відчиняти холодильника. А якщо це не кіт, тоді хто влаштував увесь цей гармидер? Мабуть, якісь злодії...

Тимко повернувся у вітальню, узяв з кутка хокейну ключку і подався оглядати помешкання. У спальні батьків усе було на своїх місцях і в кімнаті старшої сестри теж усе гаразд. Хлопчик полегшено зітхнув і раптом виявив, що у ванній увімкнено світло.

— Мабуть, злодії зачаїлися там! —

блискавкою майнула у голові жахлива здогадка. — Треба негайно діяти! Та що ж мені робити? Викликати міліцію? А якщо це я сам вранці забув вимкнути світло?

І хлопчик пригадав, як торік викликав уже пожежників, коли дід Денис, їхній сусіда, пересмажив насіння, а Тимкові здалося, що почалася пожежа. Скільки насмішок він тоді витримав від дівчат...

— Ото вже ні! Двічі наступали на одні й ті ж самі граблі? Нізащо! — твердо вирішив він.

Крадькома, навшпиньках хлопчик підійшов до ванної кімнати, підпер двері ключкою і хутенько повернувся у вітальню.

Потім Тимко зателефонував своєму найкращому другу Глібові:

— Тут таке діється, просто жах! Хутчіше біжи до мене і прихопи з собою якусь надійну палицю... — таємничо прошепотів він у слухавку.

Не минуло й п'яти хвилин, як Гліб з лижною палицею в руках уже дзвонив у двері.

— Що?! Що в тебе трапилось? Та не тупцюй мовчки! Та кажи вже, швидше! — заволав ще з порога товариш.

— У ванній хтось є... — прошепотів Тимко, приклавши до рота вказівного пальця.

— А ти його бачив? — теж пошепки запитав Гліб.

— Ні! Але присягаюся, він там!

— Може, ти поспішав до школи і просто забув вимкнути світло?

— І у кухні увесь цей гармидер я теж мимохідь, поспішаючи до школи, зробив?! — іронічно всміхнувся Тимко. Гліб зазирнув до кухні і погодився, що такий безлад сам по собі не утворюється.

Потім друзі наблизилися до дверей ванної кімнати, Тимко узяв ключку до рук і суворо гукнув:

— Ви оточені! Опиратися немає сенсу! Виходьте з піднятими руками!

У відповідь — тиша! Гліб смикнув за ручку — і дверцята відчинилися. У ванній було порожньо, але теж добряче насмічено. На килимку були розкидані обгортки від цукерок, крем для гоління, мамині парфуми, а ще величенька купка арахісу і лушпайки від насіння.

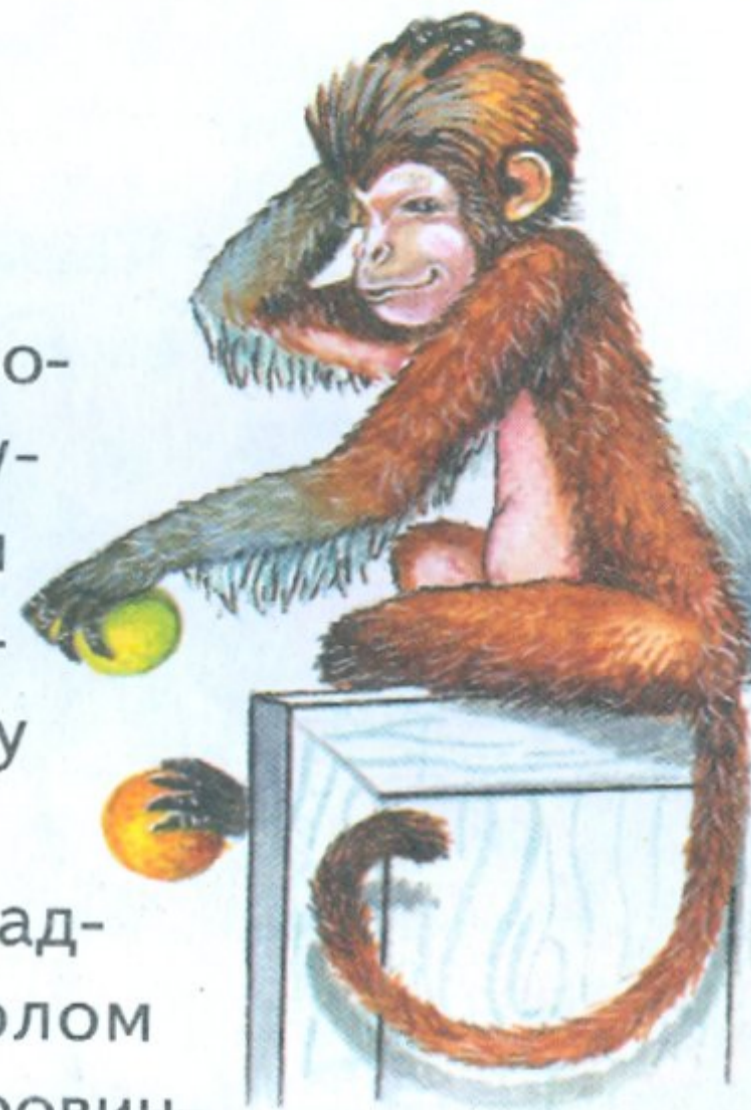

— Хто ж це все наробив? — знизав плечима Тимко. І тут хлопці почули позаду тупіт маленьких ніжок. Вони озирнулися, але у коридорі нікого вже не було. Тільки якась загадкова тінь промайнула і зникла за дверима. Тимко кинувся до своєї кімнати і, послизнувшись на банановій шкірці, розпластався на підлозі.

Накульгуючи на ліву ногу, хлопчик вбіг до кімнати. Не треба й казати, що там теж панував страшенний безлад. Та порівняно з тим, що побачив Тимко наступної миті, це були дрібниці. Він зробив два кроки вперед і, вирячивши очі, затупцював на місці. Гліб теж заляк на порозі з роззявленим ротом. Він відчайдушно намагався щось сказати, але слова начебто застрягли в його горлі.

Стіна, що відділяла Тимкову оселю від помешкання Петренків, зникла зовсім... Складалося враження, начебто вона просто розчинилася в повітрі, якимось дивним чином розтанула у просторі. А там,

у приміщенні за стіною, замість знайомої вітальні тітоньки Віри розташувалася якась наукова лабораторія з численними приладами, мікроскопами і терезами. Але й на цьому несподіванки не скінчилися.

Незнайомий хлопчик років дванадцяти нахилився над письмовим столом і копирсався у Тимковій колекції старовинних монет, наче це була його власність, а дівчинка у рожевій сукні стояла навколішках і зазірала під ліжко.

— Агов, що ви тут робите? — нарешті спромігся вимовити Гліб.

— Що відбувається? Як ви сюди потрапили? Відповідайте негайно, бо зараз викличу міліцію, — заволав Тимко.

— Вибачте, ми випадково сюди потрапили... ми не зробили нічого поганого... я зараз усе поясню! — мовив незнайомець.

— Це все Каміла! Вона обожнює блискучі речі! Це вона увімкнула машину часу... — вигукнула дівчинка і знову зазірнула під ліжко.

Тимко нахилився і побачив під своїм ліжком перелякану руденьку мавпочку. Вона забилася у самісінький куточок і не збиралася звідти виходити.

— Мене звать Микита, а сестру — Катруся. Ми живемо у двадцять другому столітті, — приязно всміхнувся хлопчик. — Наш дядько Фелікс — дослідник, а ми у вільний час допомагаємо йому доглядати за тваринами у лабораторії. Мабуть, я по-

гано зачинив дверцята в клітці, от Каміла і вибралася на волю. Мавпочці подобається усе, що блищить. Мабуть, вона бавилася, натискала блискучі кнопки і увімкнула машину часу. От частина лабораторії, подолавши часовий простір, і перенеслася сюди. Ми не одразу це помітили, бо час змінювався лише за межами лабораторії...

— Гадаю, Каміла добре тут побешкетувала, тому й переховується тепер під ліжком. Вона завжди кудись ховається, коли почувається винною, — мовила дівчинка. — Нам потрібно негайно повернутися назад, у свій час, доки дядько Фелікс не помітив нашої відсутності.

— Я зараз! — вигукнув Тимко і вибіг з кімнати. За декілька хвилин він повернувся з невеликим пакунком і мовив:

— Не знаю, як там у двадцять другому столітті, а наші мавпи понад усе люблять ласувати бананами!

— Дякую! — зраділа Катруся. — Каміло, лише подивися, що в мене є! Ну ж бо, йди до мене, хутенько!

Мавпочка обережно визирнула з-під ліжка і тут пролунав дзвінок у двері. Тимко побіг відчиняти. То повернулася його старша сестра Лариса зі школи.

Хлопчик довго й плутано розповідав їй про неймовірні пригоди, що з ним сьогодні трапилися. Але Лариса відмовлялася вірити жодному його слову.

— Якщо ти така вперта, то піди сама й подивися! — сердито гукнув Тимко і побіг до своєї кімнати.

Але гостей з майбутнього там вже не було. Стіна, що відділяла їх помешкання від оселі Петренків, дивним чином відновилася. Усе виглядало як раніше. Звичайно, якщо не враховувати той безлад, що влаштувала мавпочка.

— То де твої прибульці? — глузливо всміхнулася Лариса.

— Вони не прибульці! Я ж казав, це діти з майбутнього! — не вгамовувався Тимко. — Глібе, ну скажи їй, вони ж були тут! Це правда!

Гліб стверджувально закивав головою.

— Як вам тільки не соромно?! Великі хлопці, а поводитесь, як малеча! — суворо мовила Лариса. — Самі перевернули будинок догори ногами, а винні у цьому прибульці з мавпою! Нічого й чути про таке не хочу! Хутенько беріть віник та ганчірки і починайте прибирати. Може, до повернення батьків встигнете...

БЛАКИТНА КУЛЬКА	3
ПОЛЮВАННЯ НА ПРИВИДІВ	24
ТАЄМНИЦЯ ЗАЧАРОВАНОЇ ПЕЧЕРИ	35
СТАРОВИННЕ ДЗЕРКАЛО	45
МАЙЖЕ ФАНТАСТИЧНА ІСТОРІЯ	56

Щодо придбання книг звертатися:

тел. (8-057) 751-26-35

тел. (8-057) 756-40-54

тел./факс (8-057) 714-17-55

E-mail: belkar_54@mail.ru

Літературно-художнє видання

Веселка

Серія заснована 2005 року

Гуріна Валентина Василіївна

КАЗКОВИЙ ДЕТЕКТИВ

Для дітей молодшого шкільного віку

Редактор Біляєва Г. В.

Художники Самойлов К. В., Беякова Л. В.

Художнє оформлення обкладинки Колейкін І. І.

Коректор Кандиба О.М.

Комп'ютерна верстка Біляєв В. Г.

Підписано до друку 11.01.10.

Папір офсетний. Друк офсетний. Формат 60x90 1/16.

Умовн. друк. арк. 4,25. Наклад 4 000 пр.

Зам. №87/01.

Видавництво «Белкар-книга»

61003, м. Харків, пров. Кравцова, 15

Свідоцтво про внесення до державного реєстру суб'єкта видавничої справи ДК №2106 від 23.02.05.

Віддруковано з готових діапозитивів у ПП «ЮНІСОФТ»

м. Харків, вул. Космічна, 21а